

אתגתא

בשבע 1146 | כ"ד באייר תשפ"ה, 22.05.25

בדור למדינה יהודית

מול ארגוני הלהט"ב, מגמות הפרוגרס
ואי-אכיפה של הצביון היהודי
בישראל, אפרת לוכו מארגון 'חותם'
לא מכחדת להשמיע את קולה
בכנסת ובתקשורת, אבל מצפה שגם
נבחר הציבור יעשו את עבודתם

רבקי גולדפינגר

צילום: מאיר אליפיר

רחל חסן מנסה להשיב את החטופים באמצעות שיר ומחשבה טובה // עניין אישי, יוסף ארנפלד | התוכנית האמריקנית לעידוד הילודה: "בונוס תינוק" // חנה קטן

מִקָּטָן וְעַד גָּדוֹל שְׁבֻעוֹת עִם תְּנוּבָה זֶה טַעַם שֶׁל בֵּית

השנה שילבנו מתכונים שהם גם טעימים לגדולים, וגם מתכונים פשוטים אשר מתאימים לחך הצעיר של הילדים. אנו מקווים שכך סעודות החג יחברו עוד יותר בין בני המשפחה ויאפשרו ליצור חוויות משפחתיות חדשות סביב השולחן.

כבכל שנה, גם השנה אנחנו שמחים להגיש לכם את המתכונים שלנו לשבועות, מלאים בחומרי גלם וטעמים של תוצרת ישראלית. חג השבועות הוא הזדמנות לחיבור בין הדורות במשפחה והשנה בחרנו להתמקד בילדים שסביב השולחן, אלו שלא בהכרח אוהבים לאכול גבינות מיוחדות ומאכלים מורכבים...

מקווים ומייחלים לבשורות טובות במהרה לכל בית ישראל.
שלכם, תנובה.

ריבועי
מעדנות
עם קישוטים

מאפה
קונוס פרח
↪

! מאפה קונוס פרח

חלבי | קל | 60 דקות | 6-8 מנות

לשנות את המתכון לפרווה
בהחלפה לטופו מגורר ולציפוי
של סילאן מהול בשמן זית

מרכיבים

1 חבילת בצק שמרים עלים
מעדנות מופשר (900 גרם)	1 כף גדושה קמח
1 שקית (200 גרם) פתיתי
מוצרלה השף הלבן
או טופו ALTERNATIVE
(לגרסה הפרווה)	1/2 שקית (300 גרם) ברוקולי סנפרוסט
4 כפות שמן זית	1/2 שקית (300 גרם) כרובית סנפרוסט
1 כפית מלח	1 בצל בינוני
1 כפית פלפל שחור גרוס	
1 כפית אורגנו יבש	
1 כפית שום גבישי	

אופן ההכנה

1. מטגנים בצל בשמן זית, לאחר שמוזהב מוסיפים כרובית וברוקולי, ממשיכים לטגן כ-10 דקות ומצננים. מוסיפים לאחר הצינון שקית פתיתי גאודה וכף קמח ומערבבים.
2. פורסים את בצק השמרים ובעזרת צלחת/רינג בקוטר 16/18 חורצים 3 עיגולים.
3. את יתרת הבצק מרדדים מחדש ויוצרים עיגולים נוספים. יוצרים עיגול אחד קטן מכולם במרכז המאפה.
4. ממלאים עיגול אחד (הכי קטן) במלית הירקות והגבינה וסוגרים היטב בתנועת גלגול. מניחים במרכז תבנית מרופדת בנייר אפייה.
5. חוצים כל עיגול שיצרנו לחצי ומניחים מלית בקצה, מגלגלים לקונוס ומניחים סביב העיגול.
6. מברישים בביצה טרופה ומפזרים פתיתי פרמזן ושומשום, מתפיחים 40 דקות ואופים בתנור שחומם מראש ל-180 מעלות עד השחמה כ-35 דקות.

רבועי מעדנות עם קשואים

חלבי | קל | 50 דקות | 12-14 מנות

מרכיבים

1 חבילת בצק עלים מרודד
מעדנות מופשר (600 גרם)	1 פלפל אדום מתוק
1 שקית (500 גרם) פתיתי עמק	1 פלפל ירוק מתוק
1 גביע (225 גרם) גבינת שמנת
נפוליאון בטעם טבעי 25%	מקלות דקים של מלפפון/גזר
1 כוס זיתים ירוקים מגולענים	1 כוס עגבניות שרי

אופן ההכנה

1. פורסים את בצק העלים וחותכים למלבנים/ריבועים בגודל בינוני להגשה אישית.
2. מניחים במרווחים על תבנית מרופדת בנייר אפייה.
3. חורצים בסכין על כל מרובע שוליים ברוחב 1 ס"מ (החריצה נועדה לגרום לשוליים להתרחם בעת האפייה).
4. מורחים גבינת שמנת במרכז כל מרובע ומפזרים פתיתי עמק.
5. חותכים את הירקות ויוצרים איתם פרחים או שמש.
6. אופים בתנור שחומם מראש ל-180 מעלות מראש עד הזהבה.

עוגת גבינה,
פיסטוק ושוקולד

סבריות

עוגת גבינה, פיסטוק ושוקולד

חלבי | קל | 60 דקות | 12 מנות קוטר 24

מרכיבים לקישוט

- 100 גרם פיסטוק גרוס גס
- 100 מ"ל שמנת מתוקה להקצפה 32% השף הלבן
- 100 גרם שוקולד מריר

אופן ההכנה

1. מחממים תנור ל-150 מעלות ומניחים בתחתית תבנית עם מים רותחים.
2. בוחרים תבנית קפיצית בעלת שוליים גבוהים. מרפדים את כל השטח שלה בנייר אפייה משומן קלות.
3. ממיסים חמאה ומערבבים עם מרכיבי הקלתית, משטחים על התבנית.
4. מקציפים ביצים עם סוכר עד לקבלת קצף יציב ולא נוקשה.
5. מוסיפים את שאר מרכיבי המלית, מאחדים את המסה ויוצקים על הקלתית.
6. אופים כשעה ורבע בחום של 150 מעלות ומשאירים בתנור סגור כעשרים דקות לפני הוצאה.
7. במיקרוגל ממיסים בפולסים שמנת מתוקה עם שוקולד לבן ומערבבים עד לקבלת גנאש אחיד, מוסיפים מחית פיסטוק ומערבבים.
8. מצננים את העוגה ויוצקים את הקישוט.
9. ממיסים את השוקולד המריר שנותר עם השמנת ומעבירים לשקית זילוף.
10. מזלפים פסים עדינים או נקודות בצורה לא אחידה ומפזרים סביב העוגה פיסטוק גרוס.

מרכיבים לקלתית

- 100 גרם חמאת תנובה מומסת
- 8 ביסקוויטים טחונים
- 50 גרם מחית פיסטוק
- 200 גרם שערות קדאף קצוצות דק מאוד

מרכיבים למלית הגבינה

- 5 ביצים
- 2 גביעים (225*2 גרם) נפוליאון בטעם טבעי 25%
- 3 גביעים (200*3 מ"ל) "שמנת של פעם" תנובה
- 1 גביע (250 גרם) גבינה לבנה 9% תנובה
- 1 שקית (80 גרם) אינסטנט פודינג בטעם וניל
- 2 כפות קורנפלור
- 3/4 כוס סוכר
- 100 גרם פיסטוק טחון

מרכיבים לשכבת פיסטוק

- 50 גרם מחית פיסטוק
- 150 מ"ל שמנת מתוקה להקצפה 32% השף הלבן
- 200 גרם שוקולד לבן

! סבריות

חלבי | קל | 60 דקות | 10-12 יחידות

מרכיבים

- 4 ביצים
- 1 כוס סוכר
- 1 כוס קמח תופח
- 1/2 כוס סולת
- 1 כפית תמצית רום
- 1 גביע (200 מ"ל) שמנת חמוצה תנובה
- 100 גרם חמאת תנובה רכה מאוד

מבשלים יחד כ-10 דקות מרכיבים לסירופ

- 1 כוס מים
- 3/4 כוס סוכר
- 1 כף תמצית רום

מרכיבים לקרם

- 1 גביע (225 גרם) נפוליאון בטעם טבעי 25%
- 2 כפות (30 גרם) אינסטנט פודינג בטעם וניל
- 2 כפות אבקת סוכר
- 1 מכל (250 מ"ל) שמנת מתוקה
- להקצפה 38% השף הלבן

מרכיבים לקרם פירות יער

- 300 גרם פירות יער
- 1 כף שטוחה קורנפלור מהולה בשלוש כפות מים
- 1/2 כוס סוכר (70 גרם)

אופן ההכנה

1. בסיר קטן מבשלים יחד את מרכיבי קרם פירות היער עד להסמכה קלה, מסירים מהאש, טוחנים ומצננים.
2. מקציפים יחד את כל מרכיבי הסברית מלבד הסולת והקמח התופח.
3. מוסיפים את הקמח ואת הסולת ומערבבים עד למסה אחידה.
4. יוצקים לתבנית שקעים מסיליקון משומנת, עד לגובה של 3/4 מגובה השקעים.
5. אופים בתנור שחומם מראש ל-180 מעלות כ-30 דקות עד הזהבה.
6. מחלצים בזהירות את המאפים, מעבירים את הסירופ לקערה וטובלים בה כל פעם 2-3 סבריות כדי שיספגו מהסירופ - מעבירים בזהירות לצינון על מגש.
7. מקציפים יחד את מרכיבי הקרם לקרם עמיד וממלאים את הסבריות.
8. מגישים עם רוטב פירות יער מעל.

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

אמונה חיה, אמונה מתה

בין הדור של יאיר גולן לדור של יוסף יהודה חיראק

1 "מפקד הגזרה המזרחית של צה"ל בלבנון נפצע בהיתקלות עם חוליית חיובאללה". כך נפתח הדיווח על תקרית שאירעה בחורף שנת 1997 סמוך למוצב סוג'וד. "פצצות המרגמה נחתו במוצב ובשטח, ואחת מהן נחתה בסמוך לאל"ם י' אשר נפגע מרסיסים בגלל ובחזה. למרות הפציעה, שהוגדרה תחילה כקלה ואחר כך החמירה לבינונית, המשיך אל"ם י' לתת פקודות ולנהל את הקרב מול החיובאללה. תוך כדי חילופי האש הכבדים, שכללו ירי ארטילרי של צה"ל והפצצה של מטוסי חיל האוויר על עמדות החיובאללה, טופל הקצין בידי רופא וחובש. רק לאחר שהאש פסקה נחת במקום מסוק של צה"ל, אשר העביר את אל"ם י' לטיפול בבית החולים רמב"ם בחיפה". אתם יודעים מי זה אל"ם י' שהמשיך לפקד תחת אש על הקרב, למרות שנפצע ותוך כדי שמצבו מתדרדר? ובכן, קוראים לו יאיר גולן. כן כן. אותו יאיר גולן שאמר השבוע ש"מדינה שפויה לא מנהלת לחימה נגד אזרחים ולא הורגת תינוקות כתחביב", אמירה שתצוטט גם בעוד שנים על ידי כל שונאי ישראל, כהוכחה חותכת לכך שישראל מבצעת פשעי מלחמה. קשה להגזים בחומרה של האמירה הזאת, בטח כשהיא מגיעה מפיו של סגן הרמטכ"ל לשעבר. בכמה סנקציות והגבלות תעלה לנו האמירה הזאת? בכמה חיים של לוחמים?

2 עוד נחזור לתהליכים שעבר יאיר גולן. אבל לפני זה, שמעתי השבוע קולות של אנשים שוחרי טוב שטענו: למה בעצם להתעסק באמירה קיצונית של איש קיצוני? למה להתמקד בשוליים? ובכן, קודם כול, בגלל הנוק המדיני האדיר, כאמור. וחצי מזה, לפי הסקרים יאיר גולן, יו"ר מפלגת 'הדמוקרטים' (עוד לא התרגלתי לשם המגוחך הזה), הוא נציג נאמן לכ-15 מנדטים. הוא שחקן חשוב במפה הפוליטית. ובעיקר: חשוב לדעת שלא מדובר כאן בפליטת פה. פליטות פה והתבטאויות לא מוצלחות יש לכולם, מימין ומשמאל. כאן מדובר באמירה מחושבת שהיא חלק מקמפיין שמושקעים בו הרבה מחשבה (וכסף!) ומטרתו לעצור את המלחמה. דחוף. החשש הגדול של מחנה רק לא ביבי הוא שישראל תנצח חלילה במלחמה, תשמיד את חמאס, וזו גישה תקועים עם נתניהו כמנצח, אחרי המחדל הנורא של השבעה באוקטובר, ועם הימין בשלטון. זה מאיים עליהם כרגע יותר מחמאס. בחמאס נטפל בעוד כמה שנים, יש זמן, את ביבי צריך להכריע עכשיו. זאת הסיבה שכל גוש השמאל התייצב לימין גולן השבוע. יאיר לפיד, אהוד ברק, בוגי יעלון, רם בן ברק, עמר בר לב, שקמה ברסלר, משה דרמן ועוד רבים ורעים. גם המעט שגיננו עשו זאת בשפה רפה מאוד, ודיברו בעיקר על "בחירת מילים לא מוצלחת". שוב, כאילו זאת פליטת פה, ולא תפיסת עולם סדורה.

התקשורת, שאלופה בלהודעזע ולזעזע מכל טמבל שיורק או מקשקש גרפיטי, מהצד המאוד מסוים של המפה הפוליטית, דחקה את הסיפור של סגן הרמטכ"ל לשעבר וראש מפלגת 'הדמוקרטים' לשוליים. בעמוד הראשון של ידיעות אחרונות, ביום רביעי, לא היה זכר לאמירה המזעזעת של מנהיג השמאל בישראל. מה כן היה בכותרת הראשית? הו, הייתה תמונה קבוצתית מרגשת של כל ראשי מחאת המילואים, חילוניים ודתיים, ב"עקב משותפת למען גיוס חרדים. שוויון בנטל, עכשיו". רגע, אני לא מבין: אם העיתון כל כך דואג לחיילינו, למה ההתבטאות של גולן, שפוגעת בדורות של חיילים, כולל כאלה שעוד לא נולדו, נדחקה לעומק העיתון? ייתכן שעורכי העיתון בעצם חושבים שיאיר גולן צודק וצריך לעצור את המלחמה? וואלה. אבל אם כך, למה צריך לגייס חרדים? חסרים חיילים למלחמה שכל "מדינה שפויה", כלשון גולן, הייתה מזמן עוצרת? צריך לצרף גם את תלמידי פוניב' לתחביב הריגת התינוקות?

3 אז כן. בימים האחרונים הצביעות עולה קומה: נציגי השמאל בפוליטיקה ובתקשורת נמצאים בשבועות האחרונים בקמפיין מטורף לעצירת המלחמה - ולגיוס חרדים. מצד אחד: "האחיכם יצאו למלחמה!?" - לא. שלא יצאו! זו מלחמה מיותרת, פוליטית, מלחמת שלום נתניהו! ובו זמנית "זאתם תשבו פה?". איך אתם החרדים לא נושאים בנטל המלחמה שצריך להפסיק מיד? ואתה עומד מול הקמפיינים הסותרים האלה ובא לך לצעוק "ורמינהו!". איך זה מסתדר? אבל ברגע שמבינים את הרעיון המסדר אפשר ליישב בקלות את הסתירה, כל סתירה שהיא. ובכן, המטרה היא הפלת נתניהו. תמיד. בכל מחאה, בכל כותרת, בכל זעזוע. ולכן ניאבק על

עצירת המלחמה, נסכן את מדינת ישראל, ובו זמנית נסית נגד החרדים, כי הדרך היחידה עכשיו לפרק את הממשלה, את הגוש המאמין, היא באמצעות סכסוך בין החרדים לציונות הדתית והאשמות החרדים בסבבי המילואים הבלתי פוסקים (ולא שזה לא נושא שצריך לטפל בו, כמובן, אבל ממש לא ככה).

והנה קיבלתם, על הדרך, גם את ההסבר לסיבה שההתבטאות של יאיר גולן הוצנעה השבוע בתקשורת. הרי לפני רגע טענתי שהמטרה היא לעצור את המלחמה, נו, אז ההתבטאות של גולן על פשעי המלחמה דווקא מקדמת את המטרה הזאת, לא? נכון. אבל קודם כול היא חריפה מדי. היא פוגעת בחיילי צה"ל. גולן "טעה בבחירת המילים" כזכור. לכן הוא הבהיר במסיבת העיתונאים שלו שלא צה"ל הורג תינוקות בעוז כתחביב, אלא ממשלת נתניהו הורגת תינוקות כתחביב (תודה רבה, באמת. הבהרה חשובה. עכשיו העולם יחבק את חיילינו). אבל בעיקר, האמירה של גולן פוגעת קשות בתקוות הרל"ביסטים: "ברית המזרחים", כלומר הקמת ממשלה בראשות בנט, ששוב תיקח במרומה קולות מהמרכז ומהציונות הדתית (אלה שהקמפיין האנטי-חרדי כבש את ליבם) ותקים ממשלה עם יאיר גולן והעריבים. הרי בלי המנדטים של יאיר גולן אין לבנט ממשלה. לכן כמה שפחות לעסוק ב"התבטאות הלא מוצלחת" של יאיר גולן, שלא תחשבו פתאום על התהום האידאולוגית שפעורה ביניכם. ובהזדמנות זאת, כדאי מאוד שתמחקו מהזיכרון גם את ה"התבטאות הלא מוצלחת" הקודמת שלו, בדבר החינוך מחדש שצה"ל צריך לעשות לכם, בני הציונות הדתית.

סיכנתי אתכם עם כל הפלפולים? סליחה, אז אסכם את הכול בשלוש מילים: רק לא ביבי. קחו אותן ותראו איך הן מיישבות לכם כל סתירה בכל סוגיה. רק לא ביבי יתריך קושיטות ובעיות.

4 אבל עם כל הכבוד להסברים הפוליטיים, יש שאלה גדולה שעדיין מהדהדת באוויר. מה קרה ליאיר גולן, גיבור ישראל, שחירף נפשו להצלת ישראל מיד צר, שעכשיו מחרף ומגדף מערכות אלוקים חיים? מה קרה לדור של יאיר גולן? עמי איילון, בוגי יעלון, יובל דיסקין, עמירם לוין, אהוד ברק ועוד רשימה באמת מכובדת של אנשים שסיכנו את חייהם למען העם והארץ, מפקדים שדורות של לוחמים גדלו לאורם, איך הם הגיעו לשפל כזה? אתה מסתכל על הראיונות איתם, קורא ציצים שלהם, ופשוט נבון. בשבילים. מה קרה להם?

ההסבר שאני מציע אולי קצת מורכב וקשה לעיכול, אבל לדעתי חייבים לדת לשורש הדברים: אין באמת דבר כזה "ברית מזרחים". השירות הצבאי לבדו הוא לא מגדיר הזהות של עם ישראל. הוא חשוב כמובן. ראינו מה קרה בשבעה באוקטובר כשלא היה צבא. וראינו, ואנחנו עדיין רואים, את ההתגייסות ואת הגבורה של חיילינו. אבל מה לעשות, כשמסתכלים במבט של שנים, של דורות, רואים שכגבורה צבאית לא מחוברת למקורות של קודש, היא הופכת לבריונות, לאלומות. הכיבוש הזה - באמת משחית. אז עם כל זכויות העבר של גיבור ישראל, יאיר גולן (וחשוב לי לקרוא לו שוב ושוב "גיבור ישראל", כדי להזכיר לעצמי שגבורה בשדה הקרב היא הרבה מאוד, אבל היא לא הכול), בסוף הוא מגיע לפגיעה נוראה כזאת בחיילי צה"ל. ועם כל זכויות העבר של גיבור ישראל, אריק שרון, גבורה צבאית היא לא הכול. וכן, גם לא הקמת יישובים. כי עם אותה גבורה ועוזות שבה בניית יישובים אתה גם תהרוס אותם ותעקור את קברי המתים שלהם, כי זה מחלץ אותך מחקירות. להמשיך אל גיבור ישראל, החייל המעוטר ביותר בצה"ל, אהוד ברק, או שהבנתם את הרעיון?

מה שאנחנו רואים כאן בשנים האחרונות, במחאות המתחלפות, אלה פרפורי הגסיסה של דור הגיבורים המנוחקים. לא רק גיבורי הצבא, אלא בכלל: רופאים, אנשי אקדמיה, מערכת המשפט, אנשי התרבות. כל אלה שפעם היו מאוד נחשבים. איך אמר לי לאחרונה דודי החכם, הרב אוריאל קוק? אנחנו חיים בתקופה שבה הפרות הקדושות שוחטות את עצמן.

5 ומה גדול הפער בין כל הגיבורים המנוחקים, שמאבדים את עולמם בערוב ימיהם, לבין הדור המחובר של הגיבורים של ימינו. זה שמבין עכשיו לעומק את הסיפור היהודי הגדול. שמרגיש אותו. שמחובר אליו. שנלחם עכשיו לא מתוך מצ'ואים, אלא מתוך חיבור לנצח ישראל, לתורת ישראל, לציצית, לתפילין, לשופר. וכמה נורא שלא נותנים לרוח הגדולה הזאת לעלות מעלה, לפקד, להנהיג, להוביל. זה המחדל האמיתי, שהגיבורים המחוברים לא מתקדמים בצבא. הם טובים כדי להישאר תחת האלונקה, אבל לא לקבוע לאן היא תתקדם.

אני ממליץ להקשיב, אם יש לכם כוחות נפש (וצריך בשביל זה כוחות, אבל גם מקבלים מזה כוחות) להספדים שנאמרו השבוע בהרצל בהלוויית סמל יוסף יהודה חיראק. להספד של אלמנתו-כלתו, אמונה חיה, שנישאה לו רק לפני כמה חודשים. היא פתחה את דבריה בעיקר האמונה הראשון של הרמב"ם: "אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה עושה ויעשה לכל המעשים!". וואו. איזה רעש זה עשה בשמיים. מה גדול המרחק בין האמונה החיה שלה לאמונה המתה של גיבור ישראל יאיר גולן. שניהם דיברו אל עם ישראל באותו בוקר.

וגם לדברי אימו המופלאה שפתחה את הספדה במילים: "אל הנער הזה התפללתי. תודה ריבונו של עולם שזיכתי לבן צדיק, בן שכל כולו קדושה וטהרה. אני חייבת להודות לשותף השלישי שלנו. מזמור לתודה, עבדו את ה' בשמחה... (כאן היא קראה מילה במילה את כל הפרק). שש שנים חיכינו לו. זה עבודה של אמונה. זכינו, זכה יוסף יהודה. יוסף יהודה, הבנת כמה אישה בבית זה שמירה על מידת היסוד. יוסף יהודה הצדיק מידתו הייתה יסוד. נלקחת לבית עולמן בשבוע של היסוד. יוסף יהודה, אלה לא מילות פרידה, אלה מילות פרידה מהעולם הזה. אנחנו מאמינים ויודעים שמקומך מתחת כיסא הכבוד. התורה השמחה והחסד היו הגרות שאיתם הארת את העולם. החיים הקצרים שלך היו מלאי אתגרים וצלחת אותם באצילות ובגבורה".

6 אחרי האם דיבר האב. פרץ חיראק, תושב עיר דוד, סופר סת"ם, הגבאי ומייסד מניין הוותיקין התימני בכותל (כמה אפשר ללמוד עליו משורת הרזומה הקצרה הזאת, וזה עוד לפני ההספד שלו): "יוסף יהודה. כשמך כן אתה. זכינו להודות על כל הטוב שה' נתן דרכך. גידלנו אותך בשמחה... רצתי איתך בגן סאקר, שחינו, עשינו טיולים בכנרת לבד באוהל עם כל היתושים... חוויתי את הילדות שלי איתך מחדש, על זה אני צריך לומר לך תודה. על לימוד התורה ביחד, על המשניות, על זה שהתמדת בנסיעות אל המורי כילד קטן, לא ויתרת, אהבת את מורי מדמוני ז"ל, אהבת את מורי רמתי שבכה לי עליו בטלפון כמו ילד זקן בן 90, כל פעם שהיית שולח לו את המצות לפני פסח, כמה הוא הכיר לך טובה. ילד שאפה איתי בכל שנה מצות, בחבורה שהתמידה שנים. כל דבר של קדושה ומצווה הוא היה איתי. אני רוצה להודות לקב"ה ולאשתי ולילדים ולכל האנשים שבאו לפה ושאתם עומדים פה זמן ארוך בשמש. אני יודע שיוסף יהודה פה מתבונן מעלינו, והוא טובל, מוצף, באור של הקב"ה ואומר: חבר'ה מה אתם עושים עניין? זה רק... איך היינו משתמשים בביטוי הזה כשהיינו מדברים? 'חליפת הצלילה'. משאירים אותה פה וממשיכים הלאה. זו רק חליפת הצלילה. אתה מסתכל עלינו מחייך ומאזר. אתה עם הקומבינות שלך ידעת להסתדר, בשעה אחת הגעת למקום שאנחנו בחיים מלאים לא היינו מגיעים..."

לא נראה לי שהאב השכול הספיק לשמוע את דברי הבלע שנאמרו באותו בוקר, אבל כששמעתי את סוף ההספד שלו, חשבתי לעצמי שיש כאן תשובה הולמת ליאיר גולן ולחבריו. וכך הוא סיים: "אנחנו מאמינים בני מאמינים. אנחנו משיחיים גמורים. אנחנו כובשים גמורים. אנחנו מאמינים בצדקת הדרך של עם ישראל. אנחנו לא מתבלבלים, לא ממילים מכובסות, ולא מכל מיני הפרחות של אידאולוגיות שפורחות כמו בלוזים ואין בהן כלום. אנחנו עם ישראל, זו תורתנו, זו אדמתנו, אנחנו אוהבים את כולם, אנחנו מכילים את כולם, אבל אנחנו נהיה הנס והגדל שמוביל את עם ישראל לדרך חדשה, דרך של אמונה. האמונה זה שער החמישים. כשיצאנו ממצרים לא הייתה לנו תורה. ירדנו למ"ט שערי טומאה, אם היינו נכנסים לשער החמישים לא היינו יוצאים ממנו, אבל קיבלנו תורה. התורה היא עוזנו. ה' עוז לעמו ייתן, ה' יברך את עמו בשלום".

השבוע זה
קורה!

להגריל תורה ולהאדירה

נכנסים עכשיו להגרלה על ספר תורה מהודר
כולל תהלוכה מפוארת ועוד עשרות פרסים יוקרתיים
וזוכים גם לקיים מצוות פדיון שבויים בהידור

זריזין מגרילים

ועוד 5 פרסים

כל אחד בשווי של

₪ 10,000

פרס ראשון

₪ 100,000

ההשתתפות חינם למצטרפים להגרלת הס"ת עד א' סיון 28/5

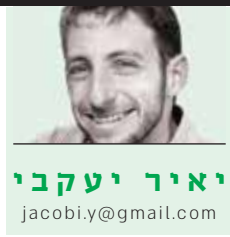
חייגו עכשיו: 9234*

אפשר להצטרף להגרלה גם ב: www.yadleachim.co.il או סרקו

כל הכנסות ההגרלה קודש למצוות פדיון שבויים והצלת בנות ישראל

הגרלת ס"ת תתקיים בע"ה ביום שישי ג' סיון תשפ"ה 30/5/25 והגרלת הביניים תיערך ביום רביעי א' סיון 28/5 | ניתן לתרום מכספי מעשר התרומות מוכרות לצרכי מס | ההגרלה בפיקוח ר"ח

בנוסף תקבלו ללא הגרלה
2 מתנות ייחודיות
שיפארו את שולחן השבת

הנני!

שרגא דנילוב ישב בהתוועדות החסידית הקבועה שלו ונאלץ להאזין שוב לידידו המוכשר מנדל, עת זה לימד את שאר החסידים את הניגון החדש שהמציא ממש באותו בוקר. כמה מוכשר הוא מנדל, חשב לעצמו שרגא. כמעט כמו שהוא מעצבן.

כי זאת יש לדעת על שרגא דנילוב - גם לו היו אספירציות מוזיקליות. ואפשר להבין למה. באירופה של המאה ה-18 לא היו המון אופציות שלא כללו עבודה בשדה, מסחר או שוטטות בין עיירות בתקווה לשגשוג מעשי כזה או אחר מספיק כסף כדי לשרוד את החורף. לעבודה בשדה שרגא לא היה מוכשר, במסחר הוא היה גרוע במיוחד, וכדי לשגשוג כסף היה לו יותר מדי כבוד עצמי.

אז מה יעשה יהודי? יחלום להיות בעל מנגן. ואז מגיע המנדל הזה, שהוא אגב תותח במסחר, ידידו רב לו בשדה וגם לשגשוג יודע, ומפגין גם בתחום המוזיקלי. אז שלא ישנא אותו?

זה היה כאלו כשקודש בריך הוא מזג מקנן הכישרונות נשפך לו הכול לקערה של מנדל, וכשהגיע לקערתו של שרגא נשאר בלי כלום.

"למה אתה שקט היום, שרגא", ניער אותו מנדל משרעפיו, "אתה לא מצליח לקלוט את הניגון החדש שלי? זה באמת מאוד פשוט".

"קלטתי, קלטתי", הפטיר שרגא ברגזנות, "פשוט לא עפתי עלי".

שקט השתרר סביב השולחן. החסידים היו בהלם. קודם כול כי הביטוי הזה "לעוף עליו" היה חדש בתכלית. אם רק היה ידע שרגא שהוא כזה מוביל טרנדים, אולי לא היינו בצרה הזאת מלכתחילה. אבל מה שיותר חשוב, החסידים נבהלו מקריאת התיגר החצופה של שרגא על מי שהיה בכיר ברור בכיר המנגנים של החסידות.

"מה אתה מנסה להגיד ר' שרגא?" שאל מנדל, אף שידע היטב ששרגא הוא הרבה דברים ורב הוא לא אחד מהם (והוא גם לא באמת היה המון דברים, אבל זה נוח).

"אני מנסה להגיד שהלחן שהמצאת הוא חמוד מאוד, אבל לא כזאת בוננה כמו שאתה עושה ממנו".

החסידים שוב נפעמו מאוד ורשמו לעצמם את המילה בוננה כמילה כזאת שתמיד תהיה רלוונטית ועכשווית.

מנדל לא התערער בקלות. ככה זה, כשיש לך קילומטראז' מרשים של התנשאות שום דבר לא שובר אותך.

"אם ככה, שרגא'לה", שימו לב שתואר הרב נעלם כלא היה, "הבה נעשה בינינו תחרות קטנה. אני בטוח שלא תתנגד, אחרת תצא הפך הבוננה".

מנדל העיף מבט סביב כדי לוודא שהוא אכן משתמש נכון בביטוי שאף זה עתה הומצא, ומשנתקל במבטים שבעי רצון חזר להישיר מבט לידידו החדש.

"שום בעיה", אמר שרגא שכבר לא היה לו מה להפסיד (בדיוק באותו בוקר הוא איבד למחלת הדבר את פרתו היחידה בלה נחמה, כך שליטרלי לא היה לו מה להפסיד), "מה בדיוק אתה מציע?"

"כל אחד מאיתנו יכתוב עד מחר בבוקר מנגינה טובה ככל שיוכל, ונראה איזו מנגינה תשתרש בעם היהודי לדורותיו ותתקבל כיצירה על-זמנית".

כאמור, ים ביטחון המנדל הזה.

הוא הושיט את ידו לזו של שרגא כאומר לאשר את התחרות בלחיצת יד. שרגא לחץ לו יד בחזרה חזק כל כך שיצא להם המיץ של ההערינג מבין האצבעות.

שרגא חזר הביתה והתחיל לעבוד על הניגון החדש שלו, שלא לומר הניגון הראשון שלו.

הוא החליט שכדי להמציא ניגון הוא צריך קודם מילים, אבל מאחר שרוב הדראפטים הראשונים שלו כללו בעיקר שורות כמו "מנדל חבל שנולדת, ועכשיו שנולדת חבל שנולדת", הוא החליט לפנות למקורות.

וכאן, רבותיי הסבלניים, מגיע הטויסט העצום בעלילה.

אתם מבינים, עלעול פשוט בסידור התפילה הוביל את שרגא לאירוע שאיש לא יכול היה לנחש את אחריתו. כי המילים שהוא נחת עליהן דרך מקרה היו לא אחרות מ"הנני מוכן ומזומן לקיים מצוות עשה של ספירת העומר".

שרגא המסכן לא ידע מה הוא מעולל ואיך משק כנפיו העלובות עתיד לזעזע את אמות הסיפים של העולם היהודי כולו.

כי אומנם יוצרים נוהגים לספר שדווקא בורות אומנותיות ראשוניות היא זו שמובילה לתוצאות היצירתיות ביותר, אבל למעשה לרוב היא פשוט מובילה לתוצאות לא טובות.

שרגא ניגש בהתלהבות להלחין את המילים.

כהחלטה עקרונית הוא קבע שהמנגינה לא תתחשב בהגייה הלשונית הנכונה של המילים הבודדות. מלעיל, מלרע, זה לפינשמןקרים. לא זו אף זו, כאילו להכעיס הוא סידר שכל מילה תושר הפוך מהאופן שבו היא מבוטאת בעולם האמיתי. במיוחד המילה "לקיים".

אבל שרגא לא עצר כאן. שרגא החליט שהלחן ידלג הלך ושוב על המילים של התפילה בתזזיתיות של שד טזמני אחרי כמה וכמה כוסות קפה. שלוש פעמים יש לחזור על המילים "הנני מוכן ומזומן" ורק אז אפשר יהיה להמשיך. אבל לא ברצף הגיוני, זה נחלתם של שמרנים כמו מנדל המעצבן. ברגע שהלחן מגיע ל"כמו שכתוב בתורה" החליט שרגא שחוזרים שוב ל"הנני מוכן ומזומן", שחלילה לא נגלה מה כתוב בתורה. אגב, "כִּתּוּב" יש לומר. כאמור, הקפדה על מלעיל ומלרע זה ללוחצים.

לסיום דאג שרגא שבסוף השיר ידחסו כמה שיותר מילים ללחן שאינו מסוגל להכיל אותן, וכך דאג לפינאלה המפוצצת של "שבעשבתותמזימותתהינה".

שרגא סקר את מעשה ידידו בסיפוק. אי אפשר היה להגיד שזה לא מקורי.

למחרת בהתוועדות שרגא לימד את כל החסידים את המנגינה שלו. לא תאמינו, אבל נרשמה התלהבות שאיש לא ידע להסביר ושגם היסטוריונים מאות שנים לאחר מכן ישברו קולמוסים כדי לנסות להבין. לימים הציע חוקר אחד תזה שלפיה ההתכנסות הנדירה של כל כך הרבה אלמנטים שגויים מוזיקלית יצרה בהפוך על הפוך יצירה שלא ניתן היה להתיק ממנה את האוזניים וששבתה את לב השומעים, באותה מידה שבה לא ניתן להסיר מבט מליקוי חמה הגם שיש בכך סכנה ממשית לעיוורון. חוקר אחר פשוט טען שאף אחד אחר לא טרח להלחין את המילים הללו, אז כולם פשוט זרמו עם מה שיש כי למי יש כוח.

אבל לא יכול להיות שזה הסיפור. נכון?

(אגב, מנדל הלחין את "ברוך הגבר". סוכם על תיקו). ●

שרגא החליט שהלחן ידלג הלך ושוב על המילים של התפילה בתזזיתיות של שד טזמני אחרי כמה וכמה כוסות קפה. שלוש פעמים יש לחזור על המילים "הנני מוכן ומזומן" ורק אז אפשר יהיה להמשיך. אבל לא ברצף הגיוני, זה נחלתם של שמרנים כמו מנדל המעצבן. ברגע שהלחן מגיע ל"כמו שכתוב בתורה" החליט שרגא שחוזרים שוב ל"הנני מוכן ומזומן", שחלילה לא נגלה מה כתוב בתורה

הניצחון המובטח בעזה ממשיך להתקדם בעצלתיים, אז כנראה שזו כן הייתה טעות לספר לנתניהו שעם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה

אברכי' אחת באה לשימי תבורי בספירת העומר, שואלת אותו: תגיד, איך אני נראית? אז הוא אומר לה: אתמול בערב היית שונה

תחרות האירוויזיון יצאה השנה אחרי ל"ג בעומר כך שיכלו להאזין לה גם הדתיים שמחמירים לא לשמוע מוזיקה בספירה בנוסף לדתיים שמראש לא מחשיבים את שירי התחרות כמוזיקה

יאיר גולן הוא מהיחידים שההבהרות שלו על דברים שהוא אמר מצליחות להיות יותר מעליבות מהאמירה המקורית

ערב חשיפה

קרקעות **לבניה פרטית!!!** ביישובים
אלקנה ושערי תקווה

יום שלישי // 27.5

20:30 // במודיעין

הבטיחו מקומכם! להרשמה: 058-7970709

עופרים

קדומים

אלקנה

שערי תקווה

אורנית

השקעה
בטוחה!

בשיווק

בשיווק

נמכר!

קרקע לבית ביישובים
שערי תקווה ואלקנה **170,000 ₪** החל מ-

אם צמוד קרקע במרכז הארץ נשמע לכם כמו חלום רחוק - כדאי שתתעוררו!

Legacy - היא חברת נדל"ן הפועלת ביהודה ושומרון ומתמחה באיתור, רכישה ובניה, עם רקורד מוכח בפרייקטים נדל"ניים מצליחים. Legacy מציעה לכם הזדמנות נדירה להשקעה בקרקע ביישובים שערי תקווה ואלקנה הנמצאות כבר בהליך רישום מתקדם, צמודות דופן לשכונות קיימות. במידה והקרקע לא מאושרת תוך שלוש שנים, אתם יכולים לקבל את הכסף בחזרה - כך שהסיכון בהשקעה הוא מזערי. התהליך כולו בפיקוח רואה חשבון ועורך דין לאורך כל התהליך. לאחר אישור הקרקע קיימת אפשרות לבניה פרטית או על ידי היזם - לפי בחירתכם.

דיוק
שיווק נדל"ן שמניב עסקאות

legacyland.co.il

058-797-0709

לפרטים:

*הקרקע בסוף הליך רישום וצמודות דופן ליישוב. הקרקע לא זמינה לבניה מיידית

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

הד"ל קשקשת

כל הזמן מנסים לשכנע אותנו שמי שאוהב את ירושלים חייב לוותר עליה, וכל הזמן אנחנו לא משתכנעים. טוב, כי ירושלים זה כבר לא מה שהיה פעם

"זה אותו הדבר", ענה היו"ר, "בכל אופן, ביום שני הקרוב יחול היום המעצבן הזה שבו כל מיני אנשים עם דגלים ורקדים בירושלים..."
"נורא לאומני", נבעת לוזר אחד.
"כן", הוסיפה מישהי נורא גלובלית, "ושמח".
"לכן", המשיך היו"ר, "המסרים שלנו השבוע יתקפו את יום ירושלים. כמו, בכל שנה נפיץ את הכותרות הרגילות על ירושלים הענייה, המתחרדת, המלוכלכת, שאף אחד לא רוצה לגור בה ואף אחד לא יכול לגור בה, כי מחירי הדירות מרקיעי שחקים".
"רגע", אמר הלוזר, "אם אף אחד לא רוצה לגור בה, איך המחירים עולים?"
"אוי באמת", רטנה המפסידנית הוותיקה, "כולם יודעים שאף אחד לא רוצה אפילו לבקר בירושלים".
"אז למה העלייה לירושלים כל הזמן פקוקה?"
"אתה רוצה להעלות את ירושלים על ראש שמחתנו או להוריד אותה?"

אי אפשר לסמוך על אירופה

"הבעיה היא שהישראלים לא קונים את ההשמצות על ירושלים, וממשיכים להגיע אליה בהמוניהם", המשיך היו"ר, "אפילו אנחנו נאלצנו בשנה האחרונה לנסוע אליה כמה וכמה פעמים".
"למה?"
"לצער אי אפשר לחסום את קריית הממשלה מתל אביב".
"לכן חייבים להדגיש את ההבדל בין ירושלים לתל אביב", קבעה הגלובלית, "למתג את ירושלים כעיר קנאית שמקפחת את מזרח העיר, מתנחלים מזוקנים שולטים ברחובותיה, חרדים מוסתים יורקים על חיילים ונערי גבעות חוסמים את הכביש מתחת לגשר המיתרים".
"אבל גם אנחנו חסמנו, לא?" שאל הלוזר, ולנוכח המבטים הזועמים כבש את פניו בשולחן וחטף ממנו מכה במצח, כי הכיבוש משחית.
"אנחנו צריכים להיות מתוחכמים", הסביר היו"ר, "לא להודות שאנחנו לא סובלים את ירושלים אלא להפך, להגיד שאנחנו אוהבים אותה ומתגעגעים לירושלים של פעם".
"של איזו תקופה?"

"של לפני ארבע שנים, כשחמאס ירה עליה טילים והשבית את הריקודים המטורללים עם הדגלים. אחת, אלה היו ימים..."
"חמאס כבר לא יכול להעמיד אותנו במקומנו", אמרה הגלובלית בצער, "אבל אולי החות'ם יצליחו לעשות משהו. אני מאמינה שגם ידידינו הטובים מאירופה יגנו את החגיגות ויביעו דאגה עמוקה מהפגיעה הישראלית במרקם החיים העדין, או משהו מחורטט דומה".
"לצער כבר אי אפשר לסמוך על אירופה", נאנח היו"ר, "בנינו על אירוויוון דיכאון, ובסוף ההמונים הנבערים נתנו לנו המון נקודות והרימו את המורל במדינה".

"נורא", מלמלה המפסידנית.
"כמעט זכינו במקום הראשון", בלע הלוזר את רוקו באימה, "רק השופטים הצילו אותנו".

"הגורמים האנטי־ישראלים בעולם הולכים ומתמעטים", ציינה הגלובלית, "מזל שעדיין יש לנו את האקדמיה, בית המשפט העליון וגלי צה"ל".

"בענייני דיכאון אנחנו חייבים לסמוך רק על עצמנו", סיכם היו"ר, "לכן המסר הציבורי שלנו ליום ירושלים הוא: הפסדנו. מי שבאמת אוהב את ירושלים חייב לוותר עליה".

הנוכחים נהנו בהסכמה ויצאו לעוד מחד"ל - מסע חינוכי דיכאוני להמונים. בפגישה הבאה הם יעסקו בדיכוי לקראת חג השבועות. על הפרק: עליית מחירי מוצרי החלב, מצבה העגום של החקלאות הישראלית, רות המואבייה שהייתה מתביישת במה שאנחנו עושים בעזה, וגעגועים לשבועות של פעם, לפני שהוא הפך מחג מלא אור לאירוע אפל של שיעורים הזויים במשך כל הלילה החשוך. הישארו עימנו, יהיה מדרכא. ●

אם אף אחד לא רוצה לגור בירושלים, איך זה שהמחירים עולים? אילוסטרציה

"לכן חייבים להדגיש את ההבדל בין ירושלים לתל אביב", קבעה הגלובלית, "למתג את ירושלים כעיר קנאית שמקפחת את מזרח העיר, מתנחלים מזוקנים שולטים ברחובותיה, חרדים מוסתים יורקים על חיילים ונערי גבעות חוסמים את הכביש מתחת לגשר המיתרים".
"אבל גם אנחנו חסמנו, לא?" שאל הלוזר, ולנוכח המבטים הזועמים כבש את פניו בשולחן וחטף ממנו מכה במצח, כי הכיבוש משחית

אם אתם מרגישים שמהו כבד יושב עליכם; אם אתם מתקשים להירדם בלילה; אם אתם מתעוררים שטופי זיעה ובעתה אחרי ששוב חלמתם על דני קושמרו - יש לכך שלוש סיבות: מזג האוויר, גלים אלקטרומגנטיים מהשמש, והחד"ל.

החד"ל (או בשמה המלא - החברה לדיכאון לאומי) היא חברה ציבורית שהוקמה עוד לפני קום המדינה, במטרה לשרת את העם היושב בציון ולהמאס עליו את החיים. החד"ל היא עמותה ללא כוונות רווח, כלומר מרוויחה המון אבל לא בכוונה. בקיצור, היא לא עושה את זה בשביל כסף. אבל אם ההיסטריה שהיא מפזרת עוזרת לה למכור יותר עיתונים, או לקבל סכומי עתק מהאיחוד האירופי, היא לא אומרת לא.

החד"ל לא צריכה להשקיע יותר מדי מאמצים כדי לדכא - היא פשוט חותמת את שמה בסוף כל משפט, וכולם כבר מבינים שהלך עלינו. עוד בשנות תש"ח התריעו חברי העמותה בפני בן גוריון ש"מדינה יהודית תהיה אסון לאומי ובכיה לדרורות, חדל!" והוא באמת חדל מלהקשיב להם ואת התוצאות הקשות כולנו מכירים - המדינה קמה, ועד היום אנחנו תקועים עם דרכונים ישראליים.

גם לפני מלחמת ששת הימים הודיעה החד"ל שצבאות ערב הולכים לכבש אותנו, אז כדאי שכולנו נחדל מיד מהחלום הציוני ושהאחרון יכבה את האור. הניצחון המזהיר גרם גם להם להזהיר, ולאיים בדיכאון כללי אם לא נצא מיד מכל השטחים ששחררנו. אבל לא יצאנו, אז הם לא משחררים.

החד"ל מחדיל מחדלים, משבית שמחות, משחית את הארץ בשלטי "אתה הראש אתה אשם". החד"ל דואג שכל שלוש דקות יצא פוש מודאג על טראמפ שזרק אותנו מהגג, סנקציות שמתרגשות עלינו מהאג, ישראלים בלי דרכונים זרים ועם תחושת מחנק, ממשלה מרושעת שאין לה מושג, הרצל שתקע אותנו באקלים לא ממוזג, ועוד ועוד סנסציות שמעשירות את המיצג.

למה הם עושים את זה? קודם כול, מנהג אבותיהם בידיהם. תבוסתנות היא מסורת ישראלית עתיקה עוד מעשרת המרגלים שהוציאו לעם את הרוח מהמפרשים ושכנעו אותו שאין סיכוי לנצח. אבל מעבר לכך, ביסוד הדיכוי עומד עיקרון פשוט: אם אנשים מרגישים שהכול רע, הם באופן טבעי מאשימים את הממשלה. כשמשאשמים את הממשלה היא נלחצת. כשהיא נלחצת היא עושה טעויות. כשהיא עושה טעויות היא מאבדת תמיכה. כשהיא מאבדת תמיכה מחליפים אותה. כשמחליפים אותה ממשיכים לדכא, כי כשכן אדם מדוכא קל יותר לשלוט בו.

היום המעצבן עם הדגלים

לכן החד"ל עובדת ללא הרף לדכדך, למכמך, לרכך ולשנמך את מצב הרוח הלאומי. היא עושה את זה באמצעות תקשורת ששואבת את החמצן מהמוח ("הערב בחדשות: גילויים חדשים על ההפקרות המכוונת, מי שיכול שיברח מפה"), שירים פופולריים נוגים ("נה נה נה, גנבו לי ת'מדינה"), הורדת המוטיבציה לשרת, דיכוי חופש התנועה על ידי חסימות כבישים, וכמובן, מעל כולם, מערכת משפט מלאה בעצמה שמדכאת בכוח כל יוזמה ממשלתית, כדי להבהיר מי נותן את הטון ומי צריכים להשפיל עיניים לנוכח הכותרות המבהילות בעיתון.

הבעיה של החד"ל היא שהציבור הישראלי לא קונה את זה. הפולנים יושבים בחושך, הרוסים והבריטים מטביעים את יגונם באלכוהול, הסרטים המחנכים של הוליווד ודיסני שכנעו את האמריקנים להוציא פטור מפטריטיות - אבל הישראלים מדרגים את עצמם גבוה במדד האושר, מביאים לעולם ילדים בקצב מסחרר ודורשים להסיר אחת ולתמיד את האיום מרצועת עזה.

אני די בטוח שבישיבה הקבועה של מועצת החד"ל, שמתכנסת מן הסתם מדי שבוע כדי לגבש מסרים עדכניים (ודיכאוניים), התנהלה השבוע דיון בערך כזה:

"גבירותיי ורבותיי", פתח כנראה יושב ראש החד"ל את הישיבה, "אחרי שבשבוע שעבר ניסינו בכל כוחנו לדחוף להפסדת המלחמה..."
"להפסקת המלחמה", העירה מפסידנית ותיקה.

ה-FUTURE שלך מתחיל ב-HIT

הטבה מיוחדת
לנרשמים בקמפוס!

30.5 יום פתוח
ב-HIT מכון טכנולוגי חולון

מגוון תוכניות לימוד לתואר ראשון ושני
במקצועות ההנדסה, ההייטק, הטכנולוגיה והמד-טק

לפרטים נוספים היכנסו לאתר: www.hit.ac.il

בשבע

תזודה

IN NEW YORK CITY

קבוצת "בשבע" מודה לכל השותפים שתמכו בהצלחת כנס ירושלים בניו יורק. החיבור בין קדושת ירושלים – בירת הנצח של העם היהודי – הלב הפועם של הקהילה היהודית במנהטן, בא לידי ביטוי חי ומרגש לאורך כל הכנס תודה מיוחדת לעיריית ירושלים ולראש העיר מר משה ליאון על השותפות, המסירות והחזון המשותף לחיזוק הזהות היהודית בארץ ובעולם.

צילום: עקיבא שיינברג

"כאשת אברך,
מבחינתי אנחנו חיים
באידיאל הכי גדול".
אפרת לופו

מטביעה חותם

אפרת לוכו נמצאת בכל חזית שקוראת לה כדי להילחם על זהותה היהודית של המדינה: כרכזת קשרי הממשל בארגון 'חותם' היא נאבקת בארגוני להט"ב בוועדות הכנסת, פועלת לקידום חקיקה בנושאי דת ומדינה, תובעת את זכויותיהם של הלוחמים הדתיים ופועלת לייקר את מעמדם של לומדי התורה במגזר הדתי

רבקי גולדפינגר // צילום: מאיר אליפור

"אנשים לא מדברים כי הם מפחדים מהדמון שיעשו מהם, כמו שעשו לי". לופו בדיון בוועדה בכנסת

האמא סיפרה לי על אורי ומה היא עשתה בצבא. למרות החרדה לבת שלהם הם היו מלאי אמונה. אחר כך היא עשתה הפרשת חלה גדולה והכניסו גם ספר תורה לחדר שלה", היא מספרת. "בינתיים ינון נסע שוב לצבא ואני חזרתי להורים שלי, מתפללת לשלומה של אורי בת מרגלית. בתחילת המלחמה ינון נלחם בכפר עזה, שהיה אחד המוקדים המורכבים והקשים של המלחמה. הוא ראה זוויות וביקש ממני לא לשמוע ולראות חדשות. הוא גם אמר לי: אל תקשיבי לתקשורת, כי אנחנו מנצחים והם מורידים את הרוח. השכנות מהבניין ידעו שאני לא מחוברת לחדשות, ויום אחד הן שלחו לי הודעה מרוגשת: אפרת, הבת של מגי חזרה. הן שלחו לי סרטונים של אורי חוזרת הביתה. הייתה התרגשות עצומה בבניין. הראיתי לבנות שלי וממש שמחנו. גם דוד שלי היה שבו במלחמת יום כיפור, וזה הזכיר לי את כל הסיפורים שאבא שלי היה מספר לנו על החזרה שלו".

לנסוע ב"רכב אברכים"

בעלה ינון, כאמור, קבע את מושבו בבית המדרש. בעקבות זאת היא חברה בפורום נשות האברכים 'תורת אומנות', שהוקם כדי לייצג את קבוצת האוכלוסייה הייחודית הזאת.

תמיד היה לך ברור שאת רוצה שבעלך ישב וילמד תורה?

"היה לי ברור שאני רוצה שבעלי יעשה משהו משמעותי בחיים. לא יודעת אם הייתי אומרת דווקא לימוד תורה, אלא שיעשה משהו בעל משמעות".

משהו משמעותי זה גם להיות רופא.

"אם זה מגיע מתוך תחושת שליחות, אז בהחלט כן. אבל בסוף לימוד תורה הוא אחד הדברים הכי חשובים שלנו בתור יהודים. זה הבסיס להכול. אין לערך הוזה מתחרים", היא אומרת בהדגשה. "מבחינתי אנחנו חיים באדיאל הכי גדול. אני מרגישה בת מזל שאלה החיים שלנו. אני אומרת שבעלי אברך מתוך שמחה והערכה ללומדי התורה".

ואיך הסביבה מגיבה?

"יש כאלה שמרימים גבה. כשהייתי מתרגלת באוניברסיטה, הסטודנטיות התעניינו ושאלו אותי מה בעלי עושה. עניתי להן 'הוא אברך', וזה ממש הפתיע אותן. יש כאלה שלא מבינים למה בחרנו בזה במודע".

בטח בעולם שמקדש את החומר ורודף אחרי

האוניברסיטה בטענה שמפעילי דף הפייסבוק עשו שימוש באלמנטים מתוך סמל האוניברסיטה בעיצוב סמל התא. "זו הייתה תביעת השתקה, כי זה משהו שגם תאים אחרים עושים וזה עובר. זה חשף בפניי את הפנים האמיתיות של האקדמיה". כיום, לאחר שלופו סיימה את לימודיה, התא חדל מלפעול והתביעה על סך מאה אלף שקלים נמשכה בהסכמה.

בזמן לימודי התואר השני נישאה לינון לופו, שקבע את מושבו בבית המדרש. הם הקימו את ביתם בקריית גת, וינון הוא אברך שלומד בישיבה בעיר.

בסוף בחרתם לגור ולגדל את הבנות שלכם בפריפריה.

"אנחנו מאוד אוהבים את קריית גת. יש בעיר הזאת משהו מיוחד, ובסוף שנינו מגיעים מהפריפריה. גם בית שמש הייתה עיר פיתוח, וינון גדל ברמלה. כסטודנטית יצא לי להתנדב בקריית גת, ואמורתי שזה ממש פריפריה לפי ההגדרה הקלאסית, אבל היום כשאני גרה כאן אני ממש שמחה על כך. היא גם מאוד התפתחה. אנחנו ספציפית גרים במרכז העיר באזור ישן יותר, אבל יש פה אנשים טובים עם הרבה אמונה שורשית. אנחנו שמחים בשכנים שלנו", היא מציינת בהערכה.

אחת משכנותיה בבניין היא לא אחרת מהתצפיתנית אורי מגידש, ששירתה במוצב נחל עוז ונחטפה לעזה. מגידש שוחררה במבצע הראוי בידי כוחות צה"ל. "השכנים שלנו בקומה הראשונה היו משפחת מגידש. אנשים יקרים. ינון גויס בבוקר של שמחת תורה. הוא הבין שקורה משהו חריג, והמפקד שלו לא חיכה לצו 8 וקרא לכולם דרומה. היו אצלנו המון אזעקות. הייתי אחרי לידה, עם תינוקת קטנטנה בת 11 ימים. למחרת ארזתי כמה דברים והחלטתי לנסוע עם הבנות להורים שלי. הדלת של משפחת מגידש הייתה פתוחה וראיתי אנשים יוצאים ונכנסים. שתי נשים עמדו בחוץ והתלחשו. הבנתי שקורה משהו", היא משחזרת את הימים הראשונים של החרדה לגורלה של אורי.

"בהתחלה לא ידעתי מה קרה, אבל כמה ימים אחר כך השכנות התקשרו אליי ובישרו לי את הבשורה הקשה שהבת של מגי חטופה בעזה. זה היה קשה מאוד. השכנות נתנו לי את השם שלה לתפילות. אחרי שבועיים בערך באתי אליהם הביתה וישבתי עם ההורים. הטלוויזיה הייתה פתוחה בקול והם היו דרוכים מכל ידיעה בחדשות.

בן גוריון. בשנת הלימודים הרביעית הקימה באוניברסיטה את תא הסטודנטים של 'בוחרים במשפחה', ששם לו למטרה להעלות למודעות את המאבק על ערכי המשפחה באוניברסיטה. "שמעתי על תא כזה בטכניון ופתחתי גם אצלנו. הייתי לקראת סיום התזה והיה לי פחד שאיכשהו זה יפגע בי. התלבטתי, אבל בסוף החלטתי שאני לא מוכנה לשתוק ולא לבטא את הערכים שלי. אז פתחנו דף פייסבוק ותכננו להתחיל לפעול בקמפוס". ימים בודדים לאחר הקמת התא הוגשה נגדו תביעה על ידי הנהלת

"יש במגזר הדתי-לאומי קבוצה של כ-4,500 אברכים, שהם בבחינת הסיירת. אבל אצלנו הדמויות היותר נערצות הן אלה שבצבא. כמה ילדים אצלנו חולמים להיות גדול הדור? כמה אנחנו מחנכים את הילדים שלנו לשאוף להיות גדולים בתורה? ההערכה הציבורית שאנחנו רואים היא לאלה שעושים שירות משמעותי בצבא, ומה עם אלה שבוחרים ללמוד בבית מדרש?"

בעולם מתרחש תהליך פרוגרסיבי דינמי של חילון ושבירת ערכי המשפחה המסורתיים. התהליך הזה מגיע גם לישראל, ואסור לנו לקבל אותו כגזירת גורל", אומרת אפרת לופו, "יש גורמים שחותרים לטשטוש הזהות היהודית של המדינה. הם פועלים ללא לאות לכרסם בערכים שעליהם מושתתת המדינה היהודית, ואנחנו צריכים לשמור ולהגן עליה. יש לנו אחריות לדורות הבאים".

אפרת לופו בת ה-31 שמה לה למטרה להגן על צביונה היהודי של המדינה ועל ערכיה. במסגרת תפקידיה הנוכחיים היא דואגת לקידום ערכי המשפחה, לחיזוק מעמדם של משפחות אברכים מהציבור הדתי-לאומי ולשמירה על זכויותיהם של מילואימניקים דתיים.

לופו היא אחראית קשרי ממשל וכנסת בארגון 'חותם', חברה בפורום נשות האברכים 'תורת אומנות' ומלווה סטודנטיות בתוכנית 'קדמא' של מוסדות 'בני דוד' בעל, תוכנית המיועדת לסטודנטים המתכוונים להשתלב בעשייה במגזר הציבורי.

תפקידיה מחייבים אותה להביע ברבים קול נגד תהליכי חילון ופרוגרס במדינה ולפעול לביסוס הזהות היהודית בציבוריות הישראלית. עם הזמן נעשתה לופו דמות מוכרת במסדרונות הכנסת, בצבא ובארגוני הפרוגרס והלהט"ב השונים, וגם כתובת למתקפות והסתות, אבל הדבר אינו מרתיע אותה והיא נחושה להתמיד במאבקה.

האוניברסיטה נגד תא הסטודנטים

אפרת לופו נולדה וגדלה בבית שמש, השלישית מ-12 ילדים. "ההורים שלי, ציפי ונחמיה מרגלית, הם צדיקים ממש. תמיד מתנדבים וחושבים איך אפשר לעזור ולהשפיע. תמיד בעשייה ערכית יהודית. כל הזמן אנשים אומרים לי שהתפוח לא נפל רחוק מהעץ", היא מוחיכת. "גדלתי בבית דתי לאומי. שיש משבעת האחים שלי התגייסו למלחמה. אחי הקטן, השביעי, מתגייס בקרוב".

שישה לובשי מדים במלחמה זה לא פשוט בכלל. "לגמרי, אבל ההורים שלי תמיד שידרו הרבה אמונה. הם התנהלו בקור רוח ובלי לחץ. יש הורים שאמרו: אני לא יושב בלילה מרוב דאגה. ההורים שלי התנהלו בהמון ביטחון בה', וזה הקרין גם עלינו".

בתיכון למדה באולפנת גילה בבית שמש, וכבר בגיל הנעורים התבלטה ברצון לתרום ולהשפיע. "התנדבתי בהרבה מקומות, למשל בגמ"חים של אמא שלי. בכיתה י' רציתי להתנדב בתחום הרפואה הדחופה, אז הקמתי קבוצה של בנות שעברה ביחד קורס עזרה ראשונה והתנדבה במוקד של סניף הצלה בית שמש".

בתום שנתיים של שירות לאומי החלה ללמוד לתואר ראשון בתקשורת באוניברסיטת אריאל. "הבנתי את ההשפעה העצומה שיש לתקשורת, כלי שאפשר להשפיע דרכו. מבחינת הציונים שלי הייתי יכולה ללמוד דברים שהם יותר ריאליים, אבל הבנתי שברמה האישית מה שיעניין אותי זה להתעסק בתחום עם משמעות וערכים". בשנה האחרונה לתואר החלה בלימודי תואר שני במינהל עסקים במסלול הצטיינות. "סיימתי את התואר השני במינהל עסקים והתחלתי תואר שני נוסף בבן גוריון. עשיתי תזה כי ראיתי את עצמי ממשיכה לדוקטורט".

לופו היא בוגרת תואר שני מחקרי במחלקה לסוציולוגיה ואנתרופולוגיה באוניברסיטת

הכסף.

"נכון. יש אנשים שקשה להם להכיל את זה. יש חלקים מהציונות הדתית שלא מבינים מה הערך בלשבת וללמוד, ושואלים: ומה עם לפרנס את המשפחה? אז כן, שמענו גם ביקורות כאלה וזה בסדר. גם המשפחה של ינון, שהיא ברובה לא דתית, לא מבינה מה יש לו כל כך הרבה ללמוד. 'תלמד ותעשה תואר'. יש כאלה ששואלים: נו, אז הוא לומד כמה שנים ואז מה? למי שהערך של לימוד תורה לא ברור לו - קשה לתפוס שאדם בוחר רק לשבת וללמוד בלי תואר. אני מסבירה לאנשים שהתורה היא הבסיס להכול".

מוניסיון, מה מעמדו של אברך בציונות הדתית?
"בחברה החרדית להיות אברך זה שכיח, וגם כאלה שפחות מתאימים לכך יכולים למצוא את עצמם בכולל. אני חושבת שאצלנו להיות אברך זה משהו שהוא יותר מיוחד. אצלנו מי שבוחר בדרך החיים הזאת, שהיא מחייבת ודורשת, הוא לגמרי בתוך זה וחודר תחושת שליחות. הוא חלק מיחידת עילית, ובחוויה האישית שלי אנחנו מקבלים הערכה מהסביבה. אנשים מבינים שזה חשוב לנו כעם", היא משתפת. "התעסקתי בזה הרבה במסגרת הפורום של נשות האברכים 'תורתם אומנותן' שהקמנו, כי זה צורך ממש חשוב כחברה שיהיו בינינו אנשים שיהיו את עמוד השדרה התורני שלנו וייהפכו לגדולי הדור ולרבנים של הדור הבא", היא מדגישה את הצורך המגורי בלומדי תורה. "בסוף התורה היא הלב והנשמה שלנו כעם. בשבילי זו זכות להיות אשת אברך".

אבל יש לך גם מחירים אישיים וכלכליים.

"אנחנו מנהלים חיים פשוטים וצנועים מבחירה, כי הדגש שלנו בחיים הוא על דברים מהותיים יותר, השליחות שלנו בחיים ממלאת את הנפש. אבל אחרי הכול, אנחנו ברמת חיים שאנחנו שמחים בה. ברוך ה' אנחנו במצב כלכלי טוב, מעולם לא היינו בחובות. לפני כמה שנים רציתי לכתוב דוקטורט על הנושא הזה, לחקור את ההתנהלות הכלכלית של משפחות האברכים, כי הייתה לי השערה שיש אצלן איזו ברכה כלכלית שאין לה הסבר רציונלי. באמת אין לי הסבר לזה. נתקלתי פעם בנתון

מרתק, שבקרן הצדקה בבני ברק רק חמישה אחוזים מהמשפחות שנעזרות הן משפחות אברכים. אז כן, אני חושבת שלעובדה שהבעל יושב בכולל ולומד יש השפעה על הבית מבחינה כלכלית, וזה אולי מחייב להיות יותר צנועים, אבל באמת שיש לנו ברכה", היא מתעקשת. "יש לנו פשטות, ואני חושבת שיש לנו גם לגיטימציה חברתית להיות חיי פשטות".

מה זאת אומרת?

"למשל, יש מושג של 'דכב אברכים' - העובדה שאנחנו נוסעים ברכב פשוט יותר מתקבלת בהבנה כשזה אצל משפחות אברכים, וגם בסוף, בציונות הדתית האברכים כן משלבים לפעמים עבודה מחוץ לשעות הלימוד".

פורום 'תורתם אומנותן' הוביל את מאבק נשות האברכים נגד ביטול הסבסוד למעונות לילדים שאבותיהם לומדים בכולל. "הפורום הוקם כששר האוצר דאז אביגדור ליברמן קרא לבטל את סבסוד מעונות היום לגיל הרך למשפחות שבהן אחד ההורים לא עובד. הסבסוד אומנם התאפשר למשפחות שבהן אחד ההורים לומד במוסדות להשכלה גבוהה, אבל לא לאברכים שלומדים תורה. למה סטודנט שלומד מדעי הרוח יקבל סבסוד ואברך לא? מבחינתנו זו הייתה אמירה ערכית שהמדינה לא תפגע במכון בלומדי התורה. ככה הקמנו את הפורום של נשות האברכים מהציונות הדתית ונאבקנו על הזכויות שלנו כמשפחות אברכים. הבנו שזה מאבק עקרוני על המעמד של לומדי תורה במדינת היהודים", היא מצביעה על לב העניין.

"פרט לכך, בפורום יש הרבה יוזמות, שיעורים לנשים, שיחות באולפנות. אני כבר עזבתי את ההנהלה של הפורום, אבל יש בו הרבה עשייה. אחת העשיות החשובות בפורום הייתה הקמת מועדון ההטבות למשפחות האברכים. בנוסף לכך, הפורום מנגיש באתר שלו רשימה של עסקים ששייכים לאברכים או לנשותיהם, וקורא לציבור להיות שותף ולחזק לומדי תורה באמצעות צריכת שירות מבעלי העסקים הללו דווקא".

בציבור החרדי יש הירתמות גדולה למען

"לא ייתכן שבן ייכנס לשירותי בנות רק כי הוא מרגיש שהוא בת. מי מגן על הבנות מהסירוף הזה? בחוזר שהוציא משרד החינוך כתוב שאם הורים מתנגדים לתהליך שהילד מגדיר את המין שלו מחדש - הצוות החינוכי רשאי להעלים מהם את תהליך המעבר. באיזו זכות לוקחים את הסמכות ההורית מההורים?"

משפחות אברכים ויש מערכות משומנות שדואגות להן להנחות והטבות. בציבור שלנו זה פחות מקובל.
"אני חושבת שזה נכון ויש מה לשפר", היא מודה. "אבל היה חשוב קודם כול לתת חזיון רוחני ערכי ללומדי התורה בציונות הדתית. בתור נשים לאברכים, מה שחשוב זה המבט הרחב ולא דווקא התמיכה הכלכלית הספציפית. אני לא אתעלם מהעובדות, באמת אם נסתכל על הנתונים משפחת אברכים מכניסה פחות, אבל תמיד צריך לשאול כמה נשאר בסוף חודש. זה לא רק כמה מכניסים, אלא הברכה שיש להן בכסף. אפשר להגיד אותו הדבר גם על משפחות ברוכות ילדים", היא מוסיפה. "בחישוב כלכלי קר זה לא הגיוני להצליח לגדל ככה משפחה ברוכת ילדים, אבל יש ברכת שמיים. אנחנו מצפים שהמדינה תראה הערכה ללומדי תורה ולמשפחות ברוכות ילדים גם דורש התייחסות כלכלית".

לופו רואה צורך בחיזוק מעמד האברכים גם בקרב הציבור הדתי־לאומי. "יש במגזר הדתי־לאומי קבוצה של כ־4,500 אברכים, שהם בבחינת הסיירת. אבל אצלנו הדמויות היותר נערצות הן אלה שבצבא. כמה ילדים אצלנו חולמים להיות גדול הדור? כמה ילדים דתיים שואפים לשם? כמה אנחנו מחנכים את הילדים שלנו לשאוף להיות גדולים בתורה? ההערכה הציבורית שאנחנו רואים היא לאלה שעושים שירות משמעותי בצבא, ומה עם אלה שבוחרים ללמוד בבית מדרש?" היא תוהה. "אחד מהמיוזמים של הפורום הוא שיחות באולפנות, שבהן אנחנו מדברות על הרצון להתחתן עם לומדי תורה ולהקים בית שהתורה היא המרכז שלו, וגם לכונן את הבנות לגדל ילדים עם החלום להיות גדולים בתורה. שיבינו את המקום הזה, כי באמת הרבה אנשים לא מכירים או לא באמת נחשפו לזה. אגב, זה לא חייב להיות רק אנשים שהתורה היא כל עיסוקם. יש גם אנשים עובדים שמקפידים על שיעורי תורה קבועים, וזה לא פחות חשוב שיהיה את הרצון להיות מחוברים לתורה ולהמשיך ללמוד גם אחרי הישיבה".

"ואם ילד יחליט שהוא חתול?!"

בכובעה הנוסף והעיקרי, לופו היא אחראית

קשרי ממשל וכנסת בארגון 'חותם' ומשתתפת פעילה בוועדות השונות בכנסת. "אנחנו ב'חותם' מקדמים מדינה יהודית בסדר היום הציבורי. אנחנו מקדמים ערכים יהודיים כמו כשרות, שבת, גיור וצביון יהודי במרחב הציבורי. אנחנו לא מתעסקים במרחב הפרטי", היא מחדדת. "אנחנו עושים זאת דרך הסברה, עבודת שטח ופעילות בכנסת. המטרה שלי היא לייצג את העמדה שלנו בדיונים בכנסת, לקדם חוקים רלוונטיים, להיות בקשר עם חברי הכנסת ולשלוח להם חומרים מתאימים".

לא כדאי לתת לרבנים להתרחש מעצמם במקום לכפות תהליכים?

"אנחנו רוצים לקדם את המציאות לטוב, אז אין ברירה אלא לפעול ולקדם תהליכים", היא משיבה בנחרצות. "אני אפשר לשבת ולחכות שזה יקרה מעצמו, כי אין ואקום. שמעתי אתמול שיעור של הרב יגאל לוינשטיין, שקבע שבעם ישראל אין הפרדה בין דת ומדינה ואי אפשר ליצור הפרדה כזאת. אצל אומות העולם אפשר לעשות את ההפרדה, אבל עם ישראל הוא העם היחיד שבו הלאומי והיהודי־דתי הולכים יחד", היא מסבירה. "בנוסף לכך, יש נושאים שכבר כתובים בחוק ויש הסכמה לגביהם אבל הם לא נאכפים בפועל, ואנחנו עומדים על המשמר שהם ייושמו".

לופו מסבירה את המצב הבעייתי בתחום החקיקה. לאחרונה ביצע 'חותם' מחקר עומק ביחד עם נעמי דיסקין על קידום חוקים לחיזוק הצביון היהודי במדינה מול מצב החקיקה בפועל. "התמונה שעולה מהמחקר עגומה למדי", לופו נאנחת. "מהמחקר עולה שהחקיקה בפועל בתחום הצביון היהודי מעטה, וגם ניכרת הזנחה של חוק הכשרות והגיור. הבנו שמדובר בצו השעה, ושאלם לא נקדם את הנושא של מדינה יהודית, במיוחד כשאנחנו רואים שהצד השני לא רואה בעיניים ומציע הצעות חוק נגדיות ומנסה לקדם את האינטרסים שלו בחקיקה אנטי־דתית, נאבד חלילה את הצביון היהודי במדינה".

מה אפשר לעשות?

"אני מגיעה לוועדות בכנסת שדנות בנושאים רלוונטיים ומשמיעה קול שלא נשמע. אנחנו פועלים גם לקדם הצעות חוק רלוונטיות. למשל, יחד עם ארגון 'בוחרים במשפחה' יש הצעת חוק שמגדירה מהי נקבה ומהו זכר. נפגשנו עם חברי כנסת בניסיון לקדם את החוק הזה".

למה נחוץ החוק? זה לא ברור מאליו?

"זה נועד בעיקר להגן על קטינים שהיום מוסללים לפגיעה בעצמם, ולהגן עלינו כחברה מפני הכפייה של תרבות השקר. אדם יכול לחשוב על עצמו מה שהוא רוצה, הוא לא יכול לכפות את הרגשות שלו על אחרים".

זו לא זכות של האדם להגדיר את עצמו?

"יש מציאות", היא מתעקשת. "אנחנו מעוניינים להגדיר בחוק מין על בסיס ביולוגי בלבד. מי שנולד עם כרומוזומים XY ואיברי רבייה של גבר - הוא גבר, ומי שנולדה עם כרומוזומים XX ואיברי רבייה נשיים - היא אישה. ככה זה, נקודה", היא אומרת בהחלטיות. "אצל הפרוגרס אין אמת ואין זהות. כל אחד יכול לבחור מה הוא. אין להם סולם ערכים מייצג ואין להם אחריות כללית. כל אחד יכול בעצם לעשות מה שהוא רוצה. לעומת היהדות, שיש לנו תורת אמת. יש לנו ערכים שמחייבים אותנו. יש לנו זהות אישית, לאומית ומשפחתית. יש לנו אחריות לאומית".

את מדברת במבט לאומי. ומה בנוגע לאדם פרטי שטוען: אני לא זכר, אני נקבה.
"הוא יכול להרגיש כך כל עוד זה

"השכנות שלחו לי הודעה נרגשת: אפרת, הבת של מגי חזרה". חזרתה של אורי מגדיש הביתה

עניין פרטי שלו, אבל אם הוא רוצה בגלל זה למשל להיכנס למלתחות נשים - בשום פנים ואופן לא. במדינת ישראל כיום אנשים יכולים לשלוח מייל ולהודיע לרשויות שהם שינו את המין שלהם. זה מצב לא הגיוני", היא מדגישה. "הבעיה המטרידה היא שאין לנו בשלב הזה חבר כנסת שמוכן לקחת את החוק ולקדם אותו. יש הרבה שתומכים בהצעת החוק אבל לא כאלה שמוכנים להוביל את החוק".

למה?

"יש כאלה שחושבים שכדאי שחבר כנסת לא דתי יוביל את זה, כדי לקבל פחות התנגדויות. יש כאלה שעסוקים בדברים אחרים. יש כאלה שמביעים חשש שיהיו כתובת למתקפות. חברי הכנסת חוששים להתעמת עם ארגוני הלהט"ב. כמי שכן מגיעה לדיונים ומשמיעה עמדות שהם לא בהכרח אוהבים לשמוע - זה באמת לא נעים להיות מותקפים. חשוב להבין שהפרוגרס מגדירים את עצמם חלשים ומופלים לרעה, כשבעצם הם מנהלים מסע רדיפה ושיימינג למי שלא מסכים איתם. אנשים שותקים וחוששים להביע את דעתם".

כמי שלא מהססת להשמיע את דעתה ברבים, לופו מתארת חוויות לא נעימות בוועדות הכנסת ובכלל. "דיברתי בדיון בוועדה לזכויות הילד. הנושא היה ילדים שמגדירים את עצמם כבן המין השני ולא מקבלים בטיולים שירותים מותאמים. אני חושבת שהם לא קולטים לאיזה כיוון מסוכן הם הולכים", היא מתריעה. "כל מה שהילד יגיד זה לגיטימי? הורה צריך לחנך, להעניק מסגרת וגבולות. לא ייתכן שבן ייכנס לשירותי בנות רק כי הוא מרגיש שהוא בת. מי מגן על הבנות מהטירוף הזה? בחור שהוציא משרד החינוך כתוב שאם הורים מתנגדים לתהליך שהילד מגדיר את המין שלו מחדש - הצוות החינוכי רשאי להעלים מהם את תהליך המעבר. האם הכוח של המחנך גדול משל ההורים? באיזו וכות לוקחים את הסמכות ההורית מההורים?" היא קובלת.

"אמרתי לנוכחים בוועדה שאני לא מבינה איך מאפשרים לבתי הספר לקחת את הסמכות

מההורים ולהחליט על דברים כל כך דרמטיים בחיי הילדים שלהם ללא ידיעתם. חטפתי צעקות. לא ברור האם יש להם איזשהו קו אדום. אם הילד יבחר בזהות של חתול, נצטרך לתת לו פינת האכלה לחתולים? עד איפה אתם הולכים עם הרצון של הילד? מאז הם תוקפים אותי שאמרתי שלהט"ב הם חתולים", היא מספרת.

ב'חותם' מטפלים גם בפניות של מי שמתחרטים על התהליך שעשו, בהם גבר שעבר הליך סירוס פיזי ועכשיו אינו מסוגל לחזור לעצמו. הארגון הפיק חוברת בשם 'טרנסקונספציה' שבה פורסמו נתונים חמורים על חוסר הטיפול והמעקב של משרד הבריאות בקטינים שעוברים סירוס כימי.

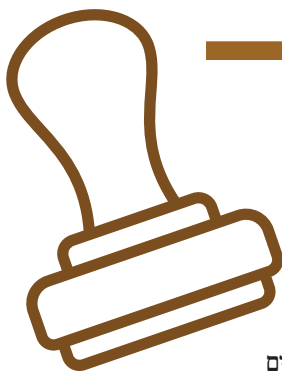
"לצערי, אנחנו לא מדברים על התופעה הזאת מספיק. כאשר ילד חווה דיספוריה מגדרית, מצוקה נפשית הנובעת מקונפליקט בנוגע למין שאיתו הוא מזוהה, מבחינת ארגוני הלהט"ב יש רק דבר אחד והוא אישוש - חיזוק הבחירה בשינוי, אין אפשרות אחרת. וזאת למרות שאצל רוב הילדים עד גיל ההתבגרות הבלבול הזה ייעלם, אלא אם יסלילו אותם לשם, ואז הדרך חזרה קשה. ככל שהילד יקבל יותר טיפולים הורמונליים כך הסיכוי שלו לצאת מזה בשלום קטן".

לופו חושפת כי בקרב אנשים שעברו סירוס כימי ופיזי באמצעות ניתוחים, שיעור האובדנות עולה בעשרות אחוזים. "אלה נתונים שארגוני הלהט"ב לא מוכנים לשמוע", היא מאשימה. "הם מתייחסים לאופוריה שיש לאנשים בסמוך לביצוע הניתוחים ומתעלמים מהאחוז הגבוה של נטייה לאובדנות כמה שנים אחר כך. ויש גם הרבה סיבוכים רפואיים. בישראל יש בשנים האחרונות עלייה גדולה במספר הפניות של ילדים למרפאות המגדר, ואסור לדבר על זה. יש השתקה לכל דעה שהיא לא הדעה הנכונה".

לופו הייתה רוצה שנבחרי ציבור ישמיעו קול ברור ויפעלו נגד התופעות הללו, במיוחד בנושא הניתוחים לשינוי מין לילדים, שהוא הליך אל־חוזר. "לא מזמן אחת השכנות אמרה לי: ראיתי אותך בטלוויזיה. היה סרט שארגון להט"ב עשה על ילד טראנס שרוצה להיות ילדה, ובתחילת הסרט הציגו את אלה שפועלים נגד הלהט"ב. הראו קטע שלי

"אנחנו כחברה צריכים להצמיח את אלו שיהיו גדולי הדור הבא". ישיבת 'מרכז הרב'

מדברת בוועדה בכנסת. ואז הבנתי שאנשים לא מדברים כי הם מפחדים מהדמון שיעשו מהם, כמו שעשו לי בסרט. השיח הציבורי הפך מאוד כוחני", היא מלינה. "הרבה פעמים אנשים אומרים לי: כל הכבוד, אנחנו חושבים כמוך. טוב שאת מבטאת את הקול הזה. אבל להם אין את האומץ לומר את הדברים. אני חושבת שחשוב לדבר על זה יותר, ושוב - אני לא מתעלמת ממצוקות אישיות שיש, אבל למען הילדים הללו אסור לעשות פעולות שיסלילו אותם ויכניסו אותם לסיטואציה בלתי אפשרית שאין ממנה דרך חזרה".

"ממחקר של ארגון 'חותם' עולה שהחקיקה בפועל בתחום הצביון היהודי מעטה, וגם ניכרת הזנחה של חוק הכשרות והגיוור. הבנו שמדובר בצו השעה, ושאלם לא נקדם את הנושא של מדינה יהודית, במיוחד כשאנחנו רואים שהצד השני לא רואה בעיניים ומציע הצעות חוק נגדיות ומנסה לקדם את האינטרסים שלו בחקיקה אנטי־דתית, נאבד חלילה את הצביון היהודי במדינה"

ירידה של 50 אחוזים בלימודי התנ"ך

טבח 7 באוקטובר ומלחמת חרבות ברזל העצימו את הרוח היהודית בעם, מנתחת לופו, והיא רואה בכך הזדמנות. "יש פה רוח שכמה שינסו לטשטש אותה היא פורצת החוצה. דווקא המלחמה הזאת העצימה את הזהות היהודית, שהורגשה בעיקר בתחילת המלחמה. הבנו שהאויב רואה בכולנו יהודים, וצריך לדאוג שכל ילד יהודי במדינת ישראל ילמד ויכיר את השורשים שלנו".

למה לי כהורה חילוני שכינסו לי יהדות לבית הספר? הורה שרוצה יחנך ליהדות בבית. "יש גם ארגונים חילוניים, כמו ארגון 'מאירים', שאומרים שאנחנו העם היהודי ולילדים שלנו מגיע להכיר את התנ"ך ואת המורשת. יש הורים לא דתיים שרוצים שהילדים שלהם ייחשפו ולא ימנעו מהם את הידע הזה. שהם לא יהיו בורים. מגיע לכל ילד יהודי להיחשף לאוצרות התרבותיים וההיסטוריים שלו".

כדי לקדם את הנושא נטלה לופו חלק בוועדת

משנה להגות יהודית במערכת החינוך בראשות חברת הכנסת גלית דיסטל־אטבריאן. אחד הדיונים עסק בחוסר בתכנים של זהות יהודית בתוכניות הגפ"ן במערכת החינוך. מדובר בתוכניות שניתנות לבחירת מנהל מוסד חינוכי בשביל תלמידיו. בדיון נחשף שיש אחוז נמוך של תוכניות מורשת יהודית במסגרת סל הגפ"ן.

"יושבת ראש הוועדה, חברת הכנסת דיסטל־אטבריאן, שאלה איך זה שתוכנית של איגי, ארגון נוער גאה, עוברת בגפ"ן, אבל התנ"ך לא? יותר מזה, מחקר של מכון יכין מצא כי בשנים 2018-1973 חלה ירידה של 70 אחוזים בלימודי תנ"ך. זה נתון מדאיג ביותר", היא אומרת. "המלחמה לימדה אותנו שהאויבים פועלים נגדנו בגלל שאנחנו יהודים, ודווקא בגלל זה צריך לחבר את הילדים שלנו לערכים ולמסורת".

נושא נוסף שלופו מעלה לסדר היום בהקשר לצביון היהודי הוא קדושת המחנה בצבא, גם בעת מלחמה. בדיון שנערך בוועדה לקידום מעמד האישה בכנסת לחיזוק משפחות משרתי המילואים, שיתפה לופו בעובדה שבעלה משרת בצנחנים והוא וחבריו נאלצו לישון יחד עם לוחמות באותו השטח ללא הפרדה. ולא מדובר במקרה בודד. לופו סיפרה כי בשיחות שקיימה עם נשים נוספות ללוחמים בחטיבה הן תיארו סיטואציות דומות ומחו על המצב.

"כדי לשמור על הרוח והחוסן של עם ישראל צריך לשמור על קדושת המחנה", אמרה. "הגיע הזמן להתאים את צה"ל לשומרי מצוות, לא בגלל הדם הרב שהקזו במלחמה, אלא כי זה מה שנכון לצבא יהודי במדינה יהודית". לופו לא הסתפקה רק בדיבורים ופרסמה עצומה שקראה לרמטכ"ל למנוע עירוב של לוחמים ולוחמות בשדה הקרב. על העצומה חתמו עשרות נשים שבעליהן לוחמים בגזרות השונות. "אני שמחה שהקול הזה נשמע יותר ויש יותר מודעות".

למרות ימי המילואים הרבים של בעלה שנלחם בעזה ובלבנון, היא קוראת לראשי הצבא והמדינה להמשיך להילחם עד הניצחון. "אנחנו עורף חזק. מבחינתנו שימשיכו כמה שצריך עד לניצחון של עם ישראל. יש היום כל מיני דיבורים של חולשה, ואני רואה דיונים בכנסת שבהם האופוזיציה קוראת להפסקת המלחמה. אני רוצה לחזק את הרוח. במיוחד בתור מי שגרה בדרום, אני יודעת שאי אפשר לקבל עוד סבב. יש כאן הזדמנות היסטורית להביא הישג צבאי אמיתי, ואם כדי להגיע לניצחון צריך עוד חיילים אז אנחנו מספיק חזקים כדי לנשום עמוק ולתת עוד ימי מילואים", היא מבהירה. "אני לא מתעלמת מכך שזה מאתגר ושיש קשיים, אבל יש לנו את הכוח".

את לא חשה לפעמים שהקול שלך, ביחס לארגונים האחרים עיתרי הממון והקשרים, חלש?

"הוא יחסית חלש, אבל יש מאחוריו הרבה מאוד אנשים שמאמינים באמירות האלה. אני מקבלת המון תגובות בנוסח 'כל הכבוד שאת אומרת את מה שאנחנו חושבים'. אני מרגישה הרבה סייעתא דשמיא בפעילות שלנו. אני מזהה שיש צימאון בציבור לשמוע את הקול הזה, ושוב ושוב נוכחת לגלות כמה כל אחד מאיתנו יכול להשפיע ולחולל שינוי. הרבה אנשים חושבים על הצורך בחיזוק הזהות היהודית ומתחברים לרעיון, אבל לא משמיעים את קולם. לרוב מה ששומעים זה את הצד השני. דווקא בשל כך אנחנו צריכים לבטא את דעתנו, להתחיל אפילו במעגלים הקטנים של משפחה, חברים ועבודה, וביחד זה יחולל בעזרת ה' שינוי גדול". ●

צילום: אביהר פייוור

ואבחון.

שומרים על כושר בין נופי הטבע

15 דק' מכביש 6,
10 דק' מחריש

לא עוברים
מחסום

קהילה
דתית

150
משפחות

צמודי קרקע

החל מ- **2,100,000 ₪**

הריזהב

חפשו בגוגל: **טל מנשה הרי זהב**
טלפון: 076-599-7812

טל מנשה יפה מבנים

לימוד אבות ובנים

בטל-מנשה מסתכלים גם בקנקן וגם במה שיש בתוכו.

קהילה דתית מגובשת, מוסדות חינוך מצוינים, מרחבים ירוקים פתוחים וקרבה נוחה לחריש ולכביש 6 - שילוב מנצח של חיי קהילה, טבע ונוף.

צילום: מרים פייגא בונימוביץ

רחל חסן

32

נשואה ליהונתן

תושבת גבעת הרא"ה

זמרת ויוצרת

התחלה // נולדה וגדלה בנווה דקלים שבגוש קטיף, "מקום עם פסיפס אנושי נדיר, שהתמודד עם הרבה אתגרים והצמיח מתוכו אנשים מדהימים". ילדת הסנדוויץ', הרביעית משבעה אחים.

אבא // יחיאל ניסים (60), ממקימי בני דקלים. "אבא מאוד תומך, דוחף ומעצים, עשה דברים גדולים בחיים שלו".

אמא // ענת ניסים ז"ל. שנים רבות שימשה כמורה לאנגלית בבית הספר נאות קטיף, באולפנת נווה דקלים ובבית הספר היסודי לבנות בעצמונה. "מלאת עין טובה ומבט חיובי על החיים. ממנה קיבלתי את המנטרה ש'מחשבה יוצרת מציאות', כך שאפשר להוביל את המציאות באמצעות המעשים שלנו". נהרגה בתאונת דרכים לפני שבע שנים.

ספסל הלימודים // עד כיתה ו', שבסופה התבצע הגירוש מגוש קטיף, למדה בתלמוד תורה בעצמונה. "הייתה שם תחושה חברתית טובה מאוד, רכשתי בבית הספר חברות טובות ואוהבות".

היה תהיה // "ההורים הכינו אותנו נפשית לאפשרות שאכן נגורש מביתנו. לאורך כל התקופה הם חזרו ואמרו שחייבים לקחת בחשבון את האפשרות שזה יקרה, בניגוד לתפיסה הרווחת של רוב התושבים ש'היה לא תהיה'. אני מעריכה את זה מאוד, כי זה גרם לטראומה להיות פחות חדה ממה שיכלה להיות".

הגירוש // בזמן הגירוש עצמו שהתה בבית עם משפחתה. "ההורים היו בתפיסה של 'באהבה ננצח', אך כשהחילים התחילו לדחוף את אבא שלי, נשכבתי על הרצפה והתחלתי לצרוח. בסוף הצליחו להקים אותנו ויצאנו מחובקים מהבית. היינו הבית הראשון בשכונה שתושביו גורשו. כשיצאנו, כל השכנים צפו בנו בתדהמה".

טראומה // במשך שמונה חודשים השתכנה המשפחה במלון גולד בירושלים, עד שעברה לאתר הקראווילות בעין צורים, שבו התגוררה תשע שנים. "במהלך השהות בירושלים, סיפחו אותנו לבית הספר נועם בקריית משה. הם ניסו לעטוף אותנו, אבל היינו בטראומה ועשינו להם חיים קשים. אני ממש מעריכה אותם על כך שלמרות הכול אפשרו לנו להמשיך ללמוד שם".

שירים ושיעורים // עם המעבר לעין צורים, חזרה ללמוד בתלמוד תורה עצמונה שהתמקם בשומריה שבחבל לכיש. "נסענו שלושת רבעי שעה לכל כיוון". לאחר מכן החלה ללמוד באולפנת נווה דקלים שבגבעת וושינגטון, "שם הכישרון המוזיקלי שלי התחיל לקבל ביטוי. בכל שנה הייתה הצגה ששילבה אומנות ושירה. תמיד קיבלתי תפקידי סולו דומיננטיים".

רצוא ושוב // לאחר סיום כיתה י"ב, במסגרת השירות הלאומי, הייתה קומונרית בסניף של תנועת הנוער אריאל בשכונת גבעת החרסינה שבקריית ארבע. את שנת השירות השנייה עשתה כמדריכה בחטיבת הביניים של אולפנת עפרה. לאחר מכן חזרה לקריית ארבע לטובת לימודים במדרשת 'שירת חברון'. "שתי השנים בקריית ארבע היו משמעותיות וטובות והשפיעו עליי לטובה עד היום".

שיר מזמור // בסיום שלוש השנים הללו,

החלה ללמוד במסלול אומן יוצר בבית הספר 'מזמור'. "למדתי כתיבה, הלחנה, אינטרפרטציה, פיתוח קול ועיבוד קולי. שם התפתחתי ורכשתי את הביטחון העצמי שלי". עם תום הלימודים החלה לעבוד בארגון 'אורות פנימה', תוכנית העצמה דתית ואמונית לבנות נוער באולפנות ובבתי ספר תיכוניים בחמ"ד, והשתלבה באולפנת צביה באשקלון.

התאונה // כמה חודשים לאחר מכן, שבוע לפני חנוכה, נסעה עם אמא לנייתוח להסרת משקפיים בלייזר בירושלים. "היא הצטרפה אליי למרות שהייתה עמוסה. בדרך היו לנו שיחות משמעותיות. בדרך חזרה, מכיוון שהייתי עם רטיות על העיניים, היא נהגה ואני נרדמתי. במהלך הנסיעה בסיבובים המפותלים של חבל לכיש התעוררתי מבום. התנגשנו חזיתית ברכב שבא מולנו. אף אחד לא יודע מה באמת קרה. אמא נהרגה במקום".

הנס // בתוך זמן קצר הזעיקו אורחים שחלפו במקום את כוחות ההצלה. "בנס היה באזור מסוק שבדיק סיים תרגיל והגיע בתוך שניות. העלו עליו את אמא שלי. אני התלוננתי על כאבי בטן והבינו שכנראה יש לי פציעה פנימית חמורה, ולכן פינו אותי באמבולנס טיפול נמרץ. בבית החולים הכניסו אותי לבדיקת סִי־טי ולא ראו כלום. בגלל שהמשכתי להתלונן, החליטו לפתוח את הבטן וראו פציעה קשה ברמה שאם לא היו

מנתחים אותי בתוך כמה דקות, כנראה שלא הייתי כאן היום".

האובדן // "מאז שנכנסתי לאמבולנס, שאלתי כל הזמן מה עם אמא שלי. 'כבר יעדכנו אותך', הייתה התשובה שחזרה על עצמה. אחרי הנייתוח התעוררתי מוקדם מהצפוי ושוב שאלתי מה קורה איתה. דודה שלי נכנסה לחדר, הורידה את העיניים והתחילה למלמל 'ניסו לעשות הכול'. ואז הבנתי שהיא איננה". בתום שבועיים בבית החולים, שבמהלכם עברה שיקום שבו למדה לעשות הכול מחדש - להזיז את הראש, ללכת ולאכול - שוחררה להמשיך שיקום בבית. "הייתי עטופה מכל כיוון. חברות השתבצו למשמרות 24/7 כדי להיות איתי כל הזמן. לא הייתי בלוויה או בשבעה".

החצי השני // אחרי שבעה חודשים החיים החלו לחזור למסלולם וההחלטה הייתה שהגיע הזמן לחזור לעבודה ולדייטים. הבחור השני שהציעו לה היה יהונתן, בעלה. "הדייט הראשון לא היה מוצלח במיוחד, אבל החלטתי לנסות שוב. מבחינתו הוא היה סגור על זה אחרי שבועיים, לי לקח חודשיים. הצעת הנישואין הייתה בערב ראש השנה, ובהודעה כתבנו 'תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה'". יהונתן הוא פצוע צה"ל שנפצע שנתיים לפניו במהלך קרב יריות עם מחבלים בחווארה. מאז הוא נותר עם רסיסים בירך ומתמודד עם כל ההשלכות

הגלויות. כיום מתגוררים בני הזוג בגבעת הרא"ה, סמוך לעלי.

קדימה // הצעד הראשון אחרי החתונה היה להשלים את לימודי המוזיקה לתואר ראשון בהוראת המוזיקה במכללת גבעת וושינגטון. במקביל התבקשה על ידי מנהליה ב'אורות פנימה' להגיע ולשתף במה שעובר עליה. "היה לי ברור שאני הולכת גם לשיר ולא רק לספר. זאת בעצם הייתה ההופעה הראשונה שלי". מאז החלה להופיע פה ושם בהתאם לביקוש.

על הבמה // בעקבות התאונה עבדה בעבודות משרדיות שלא דרשו ממנה מאמץ פיזי ניכר. "אחרי שנתיים הרגשתי שאני צריכה משהו אחר, הנפש רצתה להתקדם הלאה. ראיתי חברה שפתחה בקריירה מוזיקלית והצליחה, והחלטתי ללכת בעקבותיה ולהפוך את התחביב והכישרון לעיסוק חיי. במהלך השנים האחרונות הופעתי מאות פעמים מול עשרות אלפי נשים ברחבי הארץ".

כוח הדמיון // לפני כשנה שוחררו במבצע ארגון ארבעה חטופים, בהם נועה ארגמני. במוצאי אותה שבת נחשפה לנשים ששיתפו שהשתמשו בכוח המחשבה והדמיון והן בטוחות שזה תרם להצלחת השחרור. "אמרתי לעצמי: איך לא חשבתי על זה? הרי זה היה המוטו של אמא שלי שאני מספרת עליו בהופעות. הבנתי

בס"ד

58

שנה

לאיחודה של

ירושלים

תשפ"ה | 2025

ערב יום ירושלים

ראשון | אור לכ"ח אייר

19:30 | 25.5

תפילת ערבית חגיגית

ופריסת דגל ישראל ענק

במעמד

רב הכותל המערבי והמקומות הקדושים

הרה"ג שמואל רבינוביץ שליט"א,

ראש העיר ירושלים מר משה ליאון

ובהשתתפות

ישי לפידות, חיים ישראל, יצחק מאיר ובלווי תזמורת

יום ירושלים | שני | כ"ח אייר | 26.5

07:30 - תפילת שחרית חגיגית

19:00 - העצרת המרכזית במעמד רבנים, שרים ואישי ציבור

האירועים יועברו בשידור חי באתר הקרן למורשת הכותל המערבי וברשתות חברתיות.

הציבור מתבקש להישמע להוראות משטרת ישראל והנחיות הסדרנים במהלך כל אירועי יום ירושלים

תמר

tamar@thekotel.org

למידע בנוגע לנישוח: תמר -

לפרטים ולהזמנת סיורים: *5958 | @ | @ | @ | @

הקרן למורשת הכותל המערבי

הרשות לפיתוח ירושלים

המשרד לתיירות ישראל

המשרד לביטחון הפנים

יוסף ארנפלד

yosefpr@gmail.com

במגרש הביתי

"לפעמים קמה בחמש בבוקר, ולפעמים בשבע או שמונה. בשעות הללו מתעסקת בעניינים של מאחורי הקלעים, שיווק, ארגון וכדומה. בדרך כלל ההופעות הן בשעות הערב, מדי פעם מופיעה גם בבקרים."

"מנוחה. אני מקפידה לשחרר את הלחץ של החיים ואת התובענות ולנוח באמת. אני לא קובעת שום דבר לשבת, אלא אם זה מעניק לי אפשרות לנוח."

"שומעת הכול מהכול. אני אוהבת שירים של זמרים שונים, אבל שרה יותר שירי נשמה."

אברהם יאיר שטרן הי"ד, "הערצת חי. אם היו נותנים לי את האפשרות לבחור מתי לרדת לעולם, כנראה הייתי בוחרת את תקופת המחתרות. אלה אנשים גדולים שעשו דברים מטורפים במסירות נפש אין סופית."

"שנגיע כבר למצב השלם של עם ישראל, ארץ ישראל ותורת ישראל."

"להיות אדם שלא חי את החיים במלאות. הרבה פעמים אנשים שעוברים משברים קשים או חווים המון כאב בחיים, מפסיקים כבר להרגיש ומפתחים קהות חושים. אני לא רוצה להגיע לשם. אני רוצה להרגיש ולחיות את החיים במלוא עוצמתם. הכאב תמיד יהיה חלק מהחיים, אבל שתהיה בהם גם שמחה."

"זמרת בין לאומית לנשים, גם לא יהודיות, בבחינת 'אור לגויים'."

שאם אני לא חשבת על זה, בטח יש לא מעט נשים כמוני. אחרי כמה ימים הוזמנתי להופיע יחד עם אפרת מור, אימו של איתן שחטוף בעזה. היא סיפרה על ההתעקשות שלה להחזיק במחשבות חיוביות. אמרתי לעצמי שאני חייבת לעשות עם זה משהו."

מוזיקה משחררת // אז עלה הרעיון להקליט יחד עם אימהות החטופים שיר שיהדהד את המסר הזה. "פניתי לאפרת, והיא הייתה בעניין. התחלנו לקדם את הרעיון, והוא עבר הרבה גלגולים במשך שנה. נלחמתי עליו כדי שיצא. בשורה התחתונה, הן היו מותשות ופחות זרמו, עד שהחלטנו לגנוז את הפרויקט. רגע אחר כך אמרתי לעצמי שאין מצב לוותר, ואם לא אימהות החטופים, אז יהיו זמרות. פניתי לאיציק וייס, ותוך שבוע גייסנו את הזמרות, נכנסנו לאולפן והקלטנו את 'אחינו כל בית ישראל' ו'מנעי קולך מבכי', בשילוב דבריה של אפרת על הכוח שיש בידן. התוצאה יפה ומרגשת, ומביאה את המאזינות להיכנס למהלך רגשי שיוביל את המחשבה שתברא את מציאות שחרור החטופים."

אם זה לא היה המסלול // "יש עוד המון תחומים ותחביבים שאני מתעסקת בהם - צילום, עריכה, בישול, אפייה ועוד. ברוך ה' שניתב אותי למוזיקה, אחרת הייתי הולכת לאיבוד."

החלום האמריקאי החדש

בסך 350 אלף דולרים על החרדה שנגרמה לה, אולם לא הסכים לתת לה פיצויים והחזורים על הטיפול הרפואי שנוקקה לו, הואיל והיא בחרה מרצונה החופשי לקפוץ. המדריכה ערערה על הפסיקה, וטענה שהואיל ובמדינת ניו יורק קיים חופש דת, והיות שעל פי ההלכה היהודית היא הייתה חייבת לקפוץ, על המדינה לשאת באחריות גם על נזקי הקפיצה. כסיוע לדבריה היא הביאה עדות של רב פוסק הלכה, שהסביר לבית המשפט שהיא נהגה נכון מבחינה הלכתית, זאת מלבד הפגיעה בשמה הטוב שתיגרם לה אם יתברר שקפיצה לשווא. בית המשפט קיבל את ערעורה, והעלה את סכום הפיצויים לשני מיליון דולרים! עם הסכום הזה היא ללא ספק מצאה לבסוף שידוך.

בנוס תינוק. לנשיא טראמפ יש ראייה מרחבית, כמו לאדמו"ר מגור, להבדיל. הוא מבין היטב שנוכח הצניחה בשיעור הילודה במדינתו, עלול לקרות מצב שבו כוח העבודה לא יוכל לתמוך באוכלוסייה המזדקנת וברשת הביטחון החברתית, ושואם לא יתהפך שיעור הילודה, כלכלת המדינה תקרוס. לכן טראמפ מנסה להחזיר את המשפחה למרכז החיים באמריקה, הוא קורא ל"בייבי בום" ומכריז על ממשל שהוא "פרו ילודה". ואכן, דיווח בניו יורק טיימס מגלה לנו שהבית הלבן בוחן דרכים לעודד נשים אמריקאיות מכל הסוגים לטפל בירידה בשיעור הילודה ולקדם ערכי משפחה שמרניים. בנאום שנשא בעצרת נגד הפלות הוא אמר שהוא רוצה "עוד תינוקות בארצות הברית" ועוד "צעירים וצעירות יפים" שיגדלו אותם. לפי אחת ההצעות שנשלחו לבית הלבן, הממשל יעניק את "מדליית האימהות הלאומית" לנשים עם יותר משישה ילדים. הצעה אחרת שהועברה לגורמים בבית הלבן היא להקצות 30 אחוזים ממלגות בין-לאומיות למועמדים נשואים או הורים לילדים. בין הדרכים הנוספות שנבחנו: מענק לאימהות בסך 5,000 דולר לכל יולדת אמריקאית, "בנוס תינוק" והקצאת מלגות לימודים מכובדות להורים הצעירים, והשקעה ממשלתית בחקר אי-פריון.

טראמפ התחייב להיות "נשיא ההפריות האמריקאית", ואמר שיפעל להקלות כלכליות והגברת הנגישות בשימוש בהפריה חוץ-גופית לזקוקים לכך. לפי הצעה נוספת, הממשל יממן תוכניות לימוד לנשים כדי שתוכלנה לדעת מתי הן מבייצות ויכולות להרות. בין דוחפי התוכנית נמצאים סגן הנשיא ג'יידי ואנס ויועץ הנשיא אילון מאסק, שלו עצמו יש כבר כתרסר ילדים - אומנם מכמה נשים שונות.

באיזה גיל קונים דירה. לפי סקר חדש, בקרב הציבור החרדי נצפתה העדפה ברורה לנישואין סביב גיל 20 לעומת ההעדפה לחכות לגיל 25-29 אצל הציבור הדתי והחילוני. לגבי הגיל המתאים לרכישת דירה, רוב הנשאלים במגזרים הדתי והחילוני סבורים שהגיל המתאים לכך הוא בין 25 ל-35, ואילו בציבור החרדי רכישת הדירה קורית בשנות העשרים המוקדמות. נישואין מוקדמים הם חלק מהנוסחה לצמיחה הדמוגרפית החרדית. בבית החרדי נולדים תינוקות בשלב שבו באוכלוסיות אחרות עדיין עוסקים בשירות צבאי או לאומי, בקריירה ולימודים, וזה דומה לשני שעונים דמוגרפיים שנעים על שני קווי זמן שונים. מה שברור הוא שמי שמשיקע בנישואין ובבניית דור המשך בגיל צעיר, משפיע לא רק על עתידו האישי אלא על עתיד האומה כולה. ●

איור: עדי דוד

לפי אחת ההצעות שנשלחו לבית הלבן, הממשל יעניק את "מדליית האימהות הלאומית" לנשים עם יותר משישה ילדים. הצעה אחרת שהועברה לגורמים בבית הלבן היא להקצות 30 אחוזים ממלגות בין-לאומיות למועמדים נשואים או הורים לילדים. בין הדרכים הנוספות שנבחנו: מענק לאימהות בסך 5,000 דולר לכל יולדת אמריקאית

חוכמתו של האדמו"ר מגור. אין זה סוד שמאז פרצה מלחמת שמחת תורה, שהביאה עימה את הגיוס של בנים וחתנים רבים, אני זקוקה ליועצת שינה באופן דחוף. מרבה בנים - מרבה דאגה. אבל יש עוד נושא שמדיר שינה מעיניי זה שנים רבות, והוא נושא הרווקות המאוחרת במחוזותינו. התופעה הזאת, באיחור אופייני, גלשה עם השנים גם לציבור החרדי, למרות שחשוב לזכור שהמדדים לרווקות מאוחרת אצלם שונים, כי שם מקובל להתחתן בגיל צעיר הרבה יותר. לאחרונה התייחס האדמו"ר מגור לבעיית הרווקות המאוחרת בקהילה החרדית, וטען כי חלק מהבעיה נובע ממיעוט שדכנים ומהיחס המזלזל כלפיהם. הדברים נכונים לגבי הציבור כולו על כל גווניו, ובתוכו גם הציבור החרדי, אבל בחסידות גור נוצר משבר של ממש בעקבות העובדה שבחסידות זו הצעירים והצעירות משתדכים רק בינם לבין עצמם. וכך התקבלה החלטה בגור להעלות את שכר השדכנים מ-5,000 שקלים ל-10,000 לכל שידוך מכל צד.

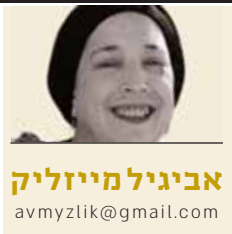
אפשר וצריך ללמוד מחוכמתו של האדמו"ר מגור. לא מדובר רק על שדכנים מקצועיים, שפרנסתם ועיסוקם העיקרי הוא בכך. בחורה שנישאת מוקדם ומבטיחה לכל חברותיה שלא להשאיר אותן מאחור, תמצא את עצמה בתוך זמן קצר עסוקה בבניין ביתה, בלי פניות לקיים את הבטחתה. וכאן בא מאמר חז"ל "בשני יצריך", שגם יצר הרע יש לו לפעמים תפקיד משמעותי וחיוני בחיים: אם היא תהיה מודעת לכך שכל הצלחה בשידוך תיתן לה מענק כספי שכל זוג צעיר חולם לקבל, ייתכן מאוד שלמרות דוחק הזמן היא תרים את ראשה לעבר חברי בעלה ותתפש, ואולי גם תמצא, את אביר החלומות של חברתה.

דייט עם רגליים שבורות. בציבור החסידי מקובל שההורים הם שבחרים את בן הזוג, והחתן והכלה בקושי מורשים להציץ זה בזה לפני האירוסין וגם אחריהם. במגזרים אחרים מקובל שבעקבות השידוך מגיעים הדייטים, שאמורים להעמיק את ההיכרות בין בני הזוג הפוטנציאליים. אבל לפעמים דייטים מסתבכים, ומעשה שאירע לפני כמה עשרות שנים לבחור ובחורה שהיו חלק מהצוות של מחנה קיץ חרדי בארצות הברית, כך היה.

המדריך והמדריכה מצאו חן זה בעיניי זו, והם החליטו באחר-צהריים פנוי שהיה להם לטייל ביחד בראש הר סמוך למחנה, שהירידה ממנו נעשית ברכבל פתוח. הכול היה צנוע וכשר. בסופו של הטיוול הם ירדו כמתוכנן ברכבל האחרון היורד מההר, אך לפתע התגלתה תקלה חמורה: עובדי הרכבל היו בטוחים משום מה שכל המטיילים כבר ירדו, ולכן הפסיקו את פעילות הרכבל לפני הזמן וסגרו את התחנה. המדריך והמדריכה נתקעו יחד בגובה רב כשהם יושבים על מושבי הרכבל, וצעקותיהם נבלעו ברוח. הלילה מתקרב, ומה עושים?

המדריכה אמרה שבשעות של שניהם יחד במקום כזה כשאין איש באזור ובוודאי בלילה יש איסור ייחוד, שהוא איסור חמור שעלול להתפרש גם כחלק מאיסור גילוי עריות ולכן, לדעתה, אין ברירה - אחד מהם חייב לקפוץ מהרכבל גם במהיר סיכון חייו. המדריך סירב - בצדק - לקפוץ, ולכן בלית ברירה לפי הבנתה המדריכה קפצה מהרכבל ובנס רק שברה את שתי רגליה. השידוך, בכל אופן, לא התקדם.

לאחר מכן תבעה המדריכה את מדינת ניו יורק שהפעילה את המתקן והייתה אחראית עליו. בית המשפט פסק לה פיצויים

אביגיל מיזליק
avmyzlik@gmail.com

ההפתעה של מנהל הבנק

חבר שנקלע לקשיים כלכליים וקבע פגישה קריטית עם מנהל הבנק הדייקן, התבקש בדרכו לבנק להשלים מניין לקדיש. הסוף המפתיע מילא אותו במטען מחודש של אמונה

התנצלויות, אך למרבה ההקלה המזכירה ענתה לי שהמנהל עדיין לא הגיע. 'הוא בדרך כלל מדייק מאוד', הפעם דווקא היא התנצלה, 'מוזר שהוא מאחר'.

"ישבתי במשרד ההמתנה, מנסה להירגע ולארגן את המחשבות שלי. ואז, כשהדלת נפתחה והמנהל סוף סוף נכנס, עיניי נפערו בתדהמה - היה זה לא אחר מאשר הגבאי שהרגע פגשתי בבית הכנסת!

"הוא חיך אליי חיוך רחב: 'תראה את נפלאות ההשגחה! הרגע הייתי זקוק למשהו ממך, והנה התחלפו התפקידים!' הוא צחק והזמין אותי להיכנס למשרדו. המנהל הקשיב להסבר שהכנתי בשבילו מהי בקשתי וכיצד אני מתכוון לעמוד בהחזרי ההלוואה. במשך דקות קצרות עלעל במסמכים הרבים שהכנתי, ומיד הרים את מבטו לעברי וחיך. 'מי שמוכן להפסיד פגישה חשובה כדי לעזור ליהודי לומר קדיש, הוא אדם ערכי ונאמן שיעמוד בהתחייבויותיו. ההלוואה מאושרת'.

"כשחזרתי הביתה וסיפרתי את הסיפור לילדיי ולאשתי, מצאתי את עצמי חוזר על דבריו של סבי עליו השלום: 'מעזרה ליהודי לא מפסידים'. והאמונה הפשוטה הזאת היא אולי הלקח החשוב ביותר שלמדתי בדרך". ●

ידעתי שהפגישה הזאת עשויה להיות ההזדמנות האחרונה שלי להציל את העסק. בכל זאת, משהו בקולו החם של הגבאי נגע בי. הוא היה יהודי מבוגר, פניו חרושות קמטים, עיניו הטובות מעידות על אישיות נעימת הליכות. 'בבקשה', הוא אמר, 'אנחנו מחכים כבר שעה'. נכנסתי פנימה, אף שידעתי שזה עלול לעלות לי ביוקר.

"התפללתי במהירות, ליבי דופק בחוזקה. בכל פעם שהבטתי בשעון הרגשתי את החרדה גוברת, אבל כשעמדתי לצאת ניגש אליי אותו גבאי. 'היום היא רציית של אבי', אמר בקול רך, 'האם תסכים לעשות איתי רק עוד חסד אחד ולהישאר עוד כמה דקות לקדיש?' הרגשתי את הדילמה קורעת אותי מבפנים. נזכרתי באבי שלי, שנפטר לפני שנתיים, וכמה חשוב היה לי שיהיה מניין בקדיש.

"בוודאי אשאר', אמרתי, מנסה להסתיר את החרדה בקולי. הגבאי הודה לי בחום, ואני עמדתי שם, מקשיב לקדיש ועונה 'אמן' הוא שמיא רבא', ומוסיף תפילה מהירה בליבי, מתחנן שרק ההחלטה הזאת לא תעלה לי בעתיד העסקי שלי.

"כשהגעתי לבנק, מאחר ומתנשף, ניגשתי למזכירה, אמרתי לה את שמי ושמנהל הסניף בוודאי ממתין לי. התכוונתי להתחיל בסדרת

זהו סיפור אמונה מרגש שחבר מניו יורק סיפר לבעלי והייתי חייבת לשתף כאן: "לפני כמה חודשים נקלעתי לתקופה קשה שעברה על העסק שלי. השוק היה תנודתי, כמה עסקאות גדולות התבטלו ברגע האחרון, ומצאתי את עצמי בקשיים תזרימיים רציניים. האדמה התחילה לרעוד לי מתחת לרגליים וחששתי מאוד שאני עומד להיכנס לסחרור שמי יודע כיצד אצא ממנו. הבנתי שאני זקוק להלוואה גדולה כדי לצלוח את התקופה הזאת ולעמוד בהתחייבויותי הרבות.

"לאחר בירורים מעמיקים עם עמיתים בענף, הגעתי למסקנה שכדאי לפנות לבנק מסוים שנחשב להוגן במיוחד. זו לא הייתה החלטה קלה - הבנקים באמריקה ידועים בבדיקות המדוקדקות שלהם, ובמצב העסקי הנוכחי שלי לא הייתי בטוח שאעמוד בקריטריונים. אבל לא הייתה לי ברירה. לחשתי תפילה קצרה לבורא עולם שלא יעזוב אותי גם כעת, וקבעתי פגישה עם מנהל הבנק לשעת אחר הצהריים.

"בדרכי לפגישה, כשחלפתי ליד בית כנסת קטן בפינת רחוב שקטה, שמעתי קול קורא: 'רבי יהודי! אנחנו צריכים עשירי למניין!' הבטתי בשעון - הפגישה בבנק הייתה קריטית, והזמן היה קצר. עמדתי שם, מתלבט. נזכרתי בדברי אבי על החשיבות של תפילה במניין, אבל גם

פיצה היאנקה

🍴
2 מנות
8 מנות

🕒
10 דקות
אפייה

🕒
28 דקות
אפייה (אפשר
שתיים)

👑
קנה פלוג
דגת קושי

אוי, איזו פיצה טעימה! בצק פריך עם תוך אוורירי במיוחד, רוטב שמנת קטיפתי, ומעל הכול פטריות מוקפצות ועגבניות שרי צהובות. פלא שרק חיכינו ששועי תסיים לצלם? שתי דקות אחר כך כבר לא נשאר ממנה כלום. היא יכולה בקלות להיות המנה העיקרית של שולחן שבועות החלבי, את הכול מכינים מראש, ורק אופים עשר דקות לפני שהסעודה מתחילה.

להצק:

• חצי קילו קמח (רצוי קמח פיצה או לחם, אבל אפשר גם קמח רגיל)

• חצי קוביית שמרים טריים או כף שמרים יבשים

• 3 כפות שמן זית

• כף דבש

• כפית מלח

• 1¼-2 כוסות מים פושרים (בהדרגה לפי הצורך)

לרוטב הלא:

• 3 שני שום כתושות

• כף חמאה

• חבילת שמנת מתוקה (250 מ"ל)

• מלח ופלפל חור לפי הטעם

• 3 כפות זגנית פרמזן מזוררת (לא חובה)

למל בוליקום:

• חבילת בוליקום טרי

• רבע כוס שמן זית

תוספות:

• 200 גרם מוצרלה מזוררת

• סלסילת פטריות לפי הטעם (שפניון, שימאז'י, פורטובלו או תערובת לפי טעמכם)

• כוס עגבניות שרי צהובות, חתוכות לרבעים

מכינים את הבצק: במיקסר עם וו לישיה שמים את כל חומרי הבצק חוץ מהמים, מפעילים על מהירות נמוכה ומתחילים להוסיף מים פושרים עד לקבלת בצק רך וחלק מאוד. מגבירים את המהירות ולשים עוד כ-8 דקות. משמנים את הבצק ועוטפים אותו בניילון, ומתפחים כשעתיים על השיש (אפשר גם התפחה איטית במקרר עד יומיים). מכינים את הרוטב: מטגנים את השום הכתוש במחבת עם החמאה כדקה. מוסיפים את השמנת המתוקה, מלח ופלפל, מביאים לרתיחה, מנמיכים את האש ומבשלים 3 דקות. מוסיפים את הפרמזן אם רוצים ומערבבים.

טוחנים את רוב חבילת הבוליקום עם שמן הזית לקבלת שמן מתובל בבוליקום. לבסוף מקפצים קלות את הפטריות שרוצים להניח על הפיצה.

מרכיבים את הפיצה: מחממים תנור חלבי לחום הכי גבוה. מחלקים את הבצק לשני חלקים ומכדרים כל חלק לכדור תוך כדי החלקת החלק העליון ותחיבת הקצוות כלפי מטה. משמנים מעט את הכדורים ומתפחים כ-10 דקות.

משמנים נייר אפייה ומניחים על תבנית התנור. פותחים את כדור הבצק בעזרת האצבעות באמצעות מתיחה תוך כדי סיבוב. מעבירים את הבצק לנייר האפייה וממשיכים להדק ולדקק את החלק הפנימי עד שמגיעים לעיגול בקוטר התבנית, עם שוליים עבים של כחצי סנטימטר.

יוצקים על החלק הפנימי חצי מכמות הרוטב. מפזרים עליו חצי מכמות הפטריות ועגבניות השרי, מפזרים על הכול מוצרלה מגוררת ולבסוף מטפטפים בנדיבות משמן הבוליקום. מכניסים לתנור החם ואופים 10-12 דקות, עד שהקצוות זהובים מאוד והמוצרלה נמסה ומוזהיבה קלות. מכינים באותה צורה גם את הפיצה השנייה. מגישים חם.

צילום: שושי סירקיס

SHIELD
כלים להורות דיגיטלית

POWERED
BY רימון

כל הסיובות לעבור להגנה של SHIELD

הגנה בהתאמה
אישית לכל משתמש

הגנה בווטסאפ
וברשתות חברתיות

בקרה על זמני מסך
בכל מכשיר

לגלוש מוגנים
במהירות הסיב

**גם הגנה
גם מהירות 1 ג'יגה
וגם מחיר מפתיע!**

* 8 9 1 1

rimon.net.il

עם SHIELD לא צריך לבחור. אתם מקבלים גם גלישה במהירות של עד 1 ג'יגה על גבי סיבים אופטיים וגם מעטפת הגנה חכמה שמותאמת אישית לכל אחד מבני הבית. כולל הגנה באינטרנט, ברשתות החברתיות, בווטסאפ ובקרת זמן מסך.

*למצטרפים חדשים בלבד | כולל תשתית סיבים רימון ונטפייבר, סיבים בזק וסיבים IBC, חצי שנה ראשונה ב-99 ש"ח לספק ותשתית, לא כולל נתב לא כולל עלות התקנה | בכפוף לפריסה ולתנאי הסכם ההתקשרות הרלוונטי | תוקף ההטבה למצטרפים עד יום 30.6.25 | אינטרנט רימון, 2009 ח.פ. 514256437